GLASILO SZDL OBČINE KAMNIK

Kamniški občan

ŠT. 22 LETO XXVII. KAMNIK, 21. DECEMBRA 1987

OBČINSKA KNJIŽNICA KAMNIK

Upanja, bojazen, negotova pričakovanja

Iz dneva v dan in v vsej ostrini postaja jasno slehernemu občanu, starejšim in mladim, da je graditev socializma, tudi z našo samoupravno vizijo vladavine dela, na pragu nove tehnološke revolucije, neposredno odvisna in pogojena z interesi in osebnimi motivi delavca za ustvarjanje novih vrednosti, za boljše življenje. Praksa socialističnega samoupravljanja in predvsem njen zbirokratiziran proizvod preštevilnih institucij, normiranja in neodgovornosti, je prisilil najodgovornejše organe in organizacije, od federacije in republik do občin in organizacij združenega dela, da prično spreminjati in dograjevati tiste sestavine gospodarskega in političnega sistema, zaradi katerih smo se lahko znašli v krizi, v krizi gospodarjenja in dolgov. In ta postaja vse globlja, moralna, kriza zaupanja. Spremljajo jo odkriti primeri zlorab in napadov na temeljne vrednote delavske Jugoslavije, žal največkrat tudi od ljudi, ki so uživali neomajno zaupanje. Ali smo res družba na razpotju, kot čestokrat lahko preberemo, in ali bomo zmogli moči, da tudi iz teh viharjev izidemo močnejši, še bolj utrjeni in kar je najbolj pomembno, z jasno vizijo našega jutri.

Kot nekakšna alternativa se samoupravljanju, kot smo ga uspeli uresničiti, pojavlja danes pojem civilne družbe, zlati pri nas v Sloveniji oprt na številna interesna nova gibanja in skupine. Sprejemamo in razumemo jih zaenkrat v vsej njihovi različnosti na enak način, spodbudo so našli v bolj odprti in mikavni ZSMS, ki se tudi sama vse bolj preoblikuje iz »klasične« družbenopolitične organizacije v gibanja mladih. Odprta prenovljena in bolj alternativna bo morala postati tudi SZDL, ki je na pravkar končanih programsko-volilnih sejah v svoja pravila in statut vnesla določila takšne narave. Seveda pa bo lahko svojo novo ali pa morda nekoč že zamišljeno vlogo SZDL uresničila le kot politična in interesna, včasih morda izključno interesna sila delovnih ljudi samih, odprta za dialog različno mislečih, odprta tudi za oblikovanje povsem konkretnih alternativnih predlogov, ki imajo pomen za življenje in delo občanov. To ne izključuje tudi organiziranja skupin na konkretnih interesih in pobudah znotraj SZDL. Na takšno SZDL pa je opozarjal že Edvard Kardelj v Smereh razvoja socialističnega samoupravljanja, takšen je pogoj za civilno družbo, ki hkrati pomeni najbolj razvito samoupravljanje in ne njegovo alternativo ali celo negacijo. »Znotraj SZDL« pa ne smemo razumeti samo organizacijsko, temveč po vsebini vanjo sodijo vsa gibanja, katerih cilji in metode so skladni z graditvijo socialističnega samoupravljanja v naši družbi.

Protiinflacijski program, spremembe zakona o združenem delu in ne nazadnje predvidene ustavne spremembe združujejo in razdružujejo delegate, politična vodstva in najodgovornejše predstavnike republik in avtonomnih pokrajin, intelektualce in kulturne delavce, vplivajo na razpoloženje delovnih ljudi in občanov. Objektivno smo v položaju, ki terja korenite spremembe, kljub različnim interesom, pogojenim s stopnjo gospodarske in družbene razvitosti v različnih delih Jugoslavije. Otežkoča pa ga še različno opredeljevanje pri iskanju poti iz krize na načelno sicer nespornih elementih kot so trg, samostojnost gospodarskih subjektov in izvozna naravnost gospodarstva. Nekaj pa je vendarle povsem jasno. Delavsko samoupravljanje je izoblikovalo takšno stopnjo delavske zavesti, da se ne smemo bati uvajanja ekonomskih zakonitosti na vseh ravneh, da ne morejo biti ogrožene pridobitve socialistične revolucije z uvajanjem bolj neposrednih, v razvitem svetu poznanih načinov ustvarjanja dohodka kot tudi, da je vse močnejše spoznanje, da se družbena lastnina lahko najbolje zaščiti in oplemeniti, če dobi vse potrebne elemente »prave« lastnine. Iz krize nas ne bo popeljal pesimizem, ne enakost v revščini, ne centralizem in ne v republike in avtonomne pokrajine zaprta gospodarstva ter njihovi tokovi. Potrebujemo ofenzivno, odločno gospodarsko politiko, s popolno poslovno odgovornsotjo za uspeh in tveganje, nevmešavanje države na področje OD, dokler OZD ne posluje z motnjami, in oblikovanje takšnih ekonomskih instrumentov, poznanih v svetu in skladnih z načeli pridobivanja dohodka po rezultatih dela, ki bodo spodbujali delavca k boljšemu delu, varčevanju in vlaganju v pridobitve dejavnosti.

V leto 1988 stopamo tako polni upanj, pa tudi bojazni in negotovega pričakovanja. Natočimo si čistega vina z željo, da bomo lahko sooblikovali takšne rešitve, ki nam bodo v čast in ki bodo še naši generaciji ponudile možnost, da svojih dolgov ne prenaša na prihodnje rodove in da bodo izziv generacijam, ki prihajajo.

DAVORIN GREGORIČ

občinske družbenopolitične organizacije
občinska skupščina
izvršni svet
uredništvo Kamniškega občana

KULTURNA SKUPNOST IN ZVEZA KULTURNIH ORGANIZACIJ KAMNIK vabita na

NOVOLETNI KONCERT 1987

Koncert bo v nedeljo, 27. decembra ob 19. uri v Veliki dvorani kina DOM v Kamniku.
Dirigent: prof. Tomaž HABE
Program: J. Strauss: Kraljevi valček; J. Joplin: The Entertainer; P. I. Čajkovski: Labodje jezero; Churchill: Sneguljčica; E. Waldentel: Espana; A. Lara: Granada; J. Offenbach: Orfej v podzemlju; C. Zeller: Ptičar; T. Habe: Nostalgija za kitaro in orkester; G. Verdi: Trubadur; E. Curtis: Vrni se v Sorrento; T. Habe: Ob samovarju; T. Habe: En starček je...

Sodelujejo: Simfonični orkester Domžale–Kamnik; Mešani pevski zbor DKD Svoboda Mengeš; Zborovodja in dirigent prof. Tomaž Habe; Mešani študentski pevski zbor Kamnik; Zborovodja prof. Janez Klobčar;
Solisti: Katarina Malinger, kitara; Francka Berlic, sopran; Nuša Pirnat, alt; Andrej Levec, tenor; Janez Majcenovič, bariton; Rok Lap, bas
Predprodaja vstopnic (parter 2.500 din, balkon 2.000 din):
Sreda, četrtek, petek (23., 24., 25. dec.) od 8. do 15. ure in sobota, (26. dec.) od 9. do 12. ure
ZVEZA KULTURNIH ORGANIZACIJ, Titov trg 20 (nad Galerijo M. Maleš), tel. 831-616,
Nedelja od 17. ure dalje: blagajna kina DOM, Kamnik, tel. 831-440.
VLJUDNO VABLJENI!

22. december – praznik JLA

Pripadniki oboroženih sil in tudi delovni ljudje in občani naših narodov in narodnosti se vsako leto spominjamo zgodovinskega 21. decembra 1941, ko je bila ustanovljena 1. proletarska brigada v bosanskem mestecu Rudo. Tistega dne je štela 1200 borcev in je bila prva velika partizanska enota, sposobna za velike akcije. Dotedanji partizanski odredi so s tem pričeli preraščati v začetke moderne vojske. Naslednjega dne, 22. decembra 1941, je Prva proletarska brigada izvedla svojo prvo akcijo, zato ta dan praznujemo kot največji vojaški praznik – Dan JLA.

Ta dan pa ni le spomin na ustanovitev nove enote, temveč predvsem spomin na junaško pot naših narodov in narodnosti v boju proti okupatorju in domačim izdajalcem. V tem neenakopravnem boju je naša armada dokazala, da je boj za svobodo prežet s prijateljstvom, tovarištvom, bratstvom in enotnostjo mogoče dobiti tudi z nepopolno tehniko, vendar z visoko zavestjo in ljubeznijo do domovine. Prav po zaslugi JLA, ki je imela široko podporo v ljudskih množicah, predvsem pa po zaslugi 1.700.000 padlih Jugoslovanov, imamo danes svobodo, za katero je bilo potrebno toliko žrtev in odrekanja.

To slavno leto začetka odpora agresorju so naši narodi in narodnosti začeli skoraj golih rok pod vodstvom Komunistične partije Jugoslavije in pod vodstvom tovariša Tita in se uprli moderno organizirani in opremljeni fašistični vojski. Takrat se je začel neenak boj, v katerem so naši ljudje pokazali izredno junaštvo, nadčloveško vztrajnost in vsestransko iznajdljivost. Zato ne smemo pozabiti Titovih besed: »Naše otroke, naše vnuke moramo seznaniti s tem, kar je bilo, kakšen je bil naš boj, kaj smo storili, da bi bila naša dežela danes takšna, kakršna je.«

V povojnih letih je prišlo do vsestranskega razvoja oboroženih sil in tudi sistema splošne ljudske obrambe in družbene samozaščite. Tako danes lahko trdimo, da Dan JLA ni več le praznik Jugoslovanske ljudske armade, temveč tudi praznik ostalih sestavin SLO in DS, torej vseh delovnih ljudi in občanov. Danes oboroženih sil ne sestavljajo le enote JLA, temveč tudi enote teritorialne obrambe. Poleg njiju pa imajo v sistemu SLO in DS pomembno vlogo tudi ostale strukture, predvsem civilna in narodna zaščita. Modernizirana JLA in TO v tesnem sodelovanju s prebivalstvom pomenita trden temelj naši obrambni in samozaščitni sposobnosti.

Jugoslavija je po vojni postala država, ki je sama odločala o svoji nadaljnji poti. Žal moramo v sedanjem trenutku oceniti, da na tej naši poti v zadnjem času ne dosegamo najboljših rezultatov, da smo v gospodarski, kakor tudi politični krizi. Na žalost ugotavljamo, da nismo vsega uresničili tako, kot smo želeli in da prihaja do nepravilnosti, v zadnjem času pa tudi do odkritih napadov na naš sistem in politiko ZKJ ter tudi pridobitve NOB in – na oborožene sile. Prav gotovo se pri našem delu pojavljajo pomanjkljivosti in je potrebno prisluhniti vsem dobro mislečim posameznikom, tistim, ki želijo pozitivnih sprememb, toda pri tem je potrebno ločiti dobronamerno kritiko od zlonamerne, kajti pojavlja se vse več kritizerjev, ki le poglabljajo že nakopičene probleme.

Dobra opremljenost je vsekakor pomemben dejavnik pri izvajanju oblik oboroženega boja, vendar pa ne moremo mimo moralno-politične enotnosti in trdnosti subjektov, ki delujejo na obrambnem in samozaščitnem področju. Le-ta je na primernem nivoju, kar se kaže v dokaj uspešnem izvajanju raznih oblik usposabljanja. Nekateri delovni ljudje in občani ne kažejo zanimanja za obrambno usposabljanje. Čeprav slednje ni vedno najkvalitetneje izvedeno, pa se prevečkrat doga-ja, da se nekateri ukvarjajo na usposabljanjih z dejavnostjo, ki ne sodi v sklop obrambnega urjenja.

Prav tako, kot je racionalizacija potrebna v naši celotni družbi, se je treba tudi na obrambnem področju obnašati tako, kajti obramba in zaščita je sestavni del družbe in zato se na tem področju ne moremo oddvojiti. Vsekakor pa posledica racionalizacije ne sme slabšati obrambne pripravljenosti vseh struktur SLO in DS. Pri nekaterih posameznikih bo potrebno spremeniti odnos do raznih oblik obrambnega usposabljanja, saj se prevečkrat doga-ja, da se nekateri obnašajo neodgovorno in da vojaške vaje in druga obrambna usposabljanja smatrajo kot nujno zlo. Tako mišljenje ima prevečkrat za posledico srečanje s sodnikom za prekrške. Zavedati se moramo, da ima dobra obrambna pripravljenost in usposobljenost obresti v človeških življenjih, kajti nepoznavanje vojaških veščin in obrambnih spretnosti se v sodobnih pogojih vojskovanja vse prevečkrat žalostno končujejo. Zato je treba tudi na obrambnem področju delovati odgovorno, zavestno, ekonomično in racionalno in s polno mero strokovnega znanja, kajti le tako bomo lahko tudi v bodoče dosegali dobre rezultate.

JOŽE ARKO

Dedek Mraz prihaja, prinesel bo bombone...

Tudi letos kamniška Zveza prijateljev mladine organizira sprevod dedka Mraza po kamniških ulicah. Otroke bo obiskal v ponedeljek, 28. in v torek, 29. decembra. Ob pol treh popoldne se bodo otroci zbraLi v Kamniku na Titovem trgu, kjer jih bo dedek Mraz s svojim spremstvom najprej simbolično obdaril in se pogovarjal z njimi o vsemogočih zgodah in nezgodah, ki jih je doživel v letošnjem letu, potem pa jih bo popeljal v dvorano kina Dom. Tam bo v ponedeljek ob 15. uri priljubljeni otroški film »E.T. – mali vesoljček«, v torek pa bo v kino dovrani otroška igrica »Mala čarovnica.«

Za prijetno, razigrano prednovoletno vzdušje bo na Titovem trgu poskrbel tudi zasebni gostinec Janez Repanšek, ki bo pred svojo okrepčevalnico vsak dan, od sobote, 26. do torka, 29. decembra od 15. do 18. ure zabaval goste z ansamblom »bratov Krt«, otrokom pa bo pri šanku delil bombone in čaj, pa tudi na velikanskega sneženega moža, s katerim je Kamničane razveselil že lani, letos ne bo pozabil.

R. GRČAR

Vabimo vas, da se udeležite pohoda na Kostavsko planino in proslave ob ***22. decembru – Dnevu JLA,*** *ki bo*

V NEDELJO, DNE 27. 12. 1987 OB 8. URI IZPRED GOSTILNE »PRI LOVCU« NA LAZAH.

Slovesnost ob 45-letnici borbe na Kostavski planini in proslava ob Dnevu JLA bo ob spomeniku na Kostavski planini ob 10. uri.
Odhod rednega avtobusa iz Kamnika na Laze bo ob 7.35.

VABLJENI

● *Volilno-programska seja OK SZDL*

Vse bolj odprti za probleme skupnosti in ljudi

»Preteklo štiriletno obdobje lahko označimo kot leta zategovanja pasu, spoznanj, da je izhod iz vse bolj zaostrene gospodarske, pa tudi družbene moralne krize le v naslonitvi na znanje, v usmeritvi v izvozno uspešno gospodarstvo, v spoštovanju tržnih zakonitosti in samostojnosti gospodarskih subjektov.

DAVORIN GREGORIČ je bil ponovno izvoljen za predsednika OK SZDL Kamnik

JOŽE MUHVIČ je novi podpredsednik OK SZDL Kamnik

RUDI PFAJFAR, ponovno izvoljen za sekretarja OK SZDL Kamnik

Iz tega bi lahko potegnili skupni imenovalec: čas iskanja gospodarskih in političnih poti za preseganje krize dolgov, zaupanja in odpiranja perspektive za priključek v svetovni tekmi postindustrijske družbe. V teh okvirih je delovala tudi občinska konferenca SZDL Kamnik.«

● ***Novo predsedstvo OK SZDL Kamnik:***
Peter Sitar, Matjaž Paschner, Anton Jagodic, Štefan Repanšek, Jože Berlec, Franc Spruk, Valentin Zabavnik, Kazimir Keržič, Tone Žibert, Jože Krhlin, Helena Ivančič, Marinka Bevc, Milena Kunej, Ivan Spruk, Dani Zmrzlikar, Stane Brozovič, Andrej Brajer, po položaju pa so člani predsedstva tudi Anton Ipavic, Vladimir Breznik, Anton Istenič, Janez Prezelj, Mojca Pinterič, Miha Rauter, Brigita Zalezina in Jana Taškar.

Tako je v svojem referatu razmišljal predsednik občinske konference SZLD na volilno programski seji te organizacije v začetku decembra, na kateri so sprejeli poročilo o delu v preteklem štiriletnem mandatnem obdobju, programske usmeritve za naslednja štiri leta, in seveda izvolili tudi nove člane oblik dela občinske konference SZDL.

Predsednik OK SZDL Davorin Gregorič je v uvodnem referatu obširno govoril o področjih, kjer se je socialistična zveza posebej dejavno vključevala, tako recimo v tekoče spremljanje gospodarjenja, v problematiko družbenih dejavnosti, v načrtovanje, še posebej programov krajevnih samoprispevkov, itd. Skratka: »SZDL se je na občinski in krajevni ravni vključevala v skupno načrtovane aktivnosti, kot so bile na primer razprave o predlogih iz kritične analize delovanja političnega sistema socialističnega samoupravljanja, volitve v skupščine družbenopolitičnih skupnosti, dopolnitve zakona o združenem delu in v zadnjem času v ustavne dopolnitve. Sama pa je skušala uveljaviti svojo vlogo predvsem pri sprejemanju in uresničevanju družbenega plana občine, planov krajevnih skupnosti in pogojev gospodarjanja ter življenja v občini. Čeprav se še vedno težko otresa forumskega načina dela, kar žal največkrat pogojujejo odločitve »čez noč« in na administrativni način, poskuša uveljaviti svojo družbeno kontrolno in družbeno mobilizacijsko vlogo na vseh najpomembnejših področjih in odpirati možnosti za reševanje tistih problemov, ki žulijo posamezne skupnosti in občane.«

V razpravi je predsednik izvršnega sveta Janko Gedrih predstavil gospodarsko sliko in razvojne načrte za prihodnje leto, Janko Blagšič je govoril o razmerah v izobraževanju, kjer bi si morali prizadevati, da ohranimo doseženo raven, tudi v ekonomsko socialni varnosti učiteljev. Tone Ipavic in Jože Hribar sta se dotaknila delegatskega sistema, kjer je še veliko slabosti, pa tudi premalo prizadevanj, da bi te odpravili. Govora je bilo tudi o programih samoprispevkov, pa o varovanju okolja – ob tem posebej o informaciji o možnih lokacijah za odlagališče jedrskih odpadkov in dupliškem odlagališču smeri itd.

Večina teh tem je zajeta tudi v programskih usmeritvah za nadaljnje delo naše organizacije SZDL, ki so sicer kratke, vendar konkretne in s tem že same po sebi omogočajo tudi sprotno preverjanje opravljenega dela.

Na seji konference so sprejeli tudi spremembe in dopolnitve pravil in poslovnika občinske organizacije SZDL ter pregledali finančno poslovanje OK SZDL in Kamniškega občana.

JANA TAŠKAR

Janez Kukovič – novi član izvršnega sveta

Sredi decembra je pred predsednikom skupščine občine Kamnik Antonom Ipavicem slavnostno zaprisegel nov član izvršnega sveta Janez Kukovič, ki bo obenem zamenjal dosedanjega direktorja Zavoda za družbeno planiranje in urbanistično načrtovanje.

Janez Kukovič se je rodil leta 1940, je diplomirani inženir gradbeništva, do sedaj pa je bil zaposlen v Gradbenem podjetju Grosuplje kot vodja notranje kontrole. Janez Kukovič stanuje na Duplici in je v tej krajevni skupnosti tudi predsednik sveta KS Duplica.

Ob izvolitvi za člana izvršnega sveta smo novega direktorja Zavoda za družbeno planiranje in urbanistično načrtovanje Janeza Kukoviča prosil za kratko izjavo: »Predvsem želim v zavodu imti čim tesnejšo povezavo s problematiko v vseh krajevnih skupnostih, probleme po krajevnih skupnostih naj bi strokovno razreševal prav naš zavod. Glede na zatečeno stanje bo treba pospešiti izdelavo urbanistične dokumentacije posameznih zazidalnih otokov (v skladu z določenimi prioritetami). Na področju planiranja smo v zavodu še kadrovsko šibki, zato bi za to potrebovali vsaj še enega strokovnjaka.« R. G.

OBVESTILO

Komunalno podjetje Kamnik

obvešča občane, ki so zajeti v odvoz smeti in odpadkov na petek, da jim bomo smeti namesto na praznik, v petek 1. 1. 1988 odvažali v sredo, 30. 12. 1987.

Za večjo aktivnost delegatov družbene skupnosti

Dokajšnja neaktivnost, zlasti pa slaba udeležba delegatov družbene skupnosti (občinska skupščina, SIS, SZDL itd.) v svetih delovnih organizacij posebnega družbenega pomena je narekovala, da je treba s tem v zvezi čimprej nekaj storiti.

Slaba udeležba teh delegatov, ki v svetih šol, vrtcev, kulturnih ustanov, zdravstvenih in socialnih zavodov, soodločajo z delegati delavcev o najpomembnejših razvojnih, materialnih in kadrovskih vprašanjih, je že začela zavirati normalno delo svetov.

Marsikje so morali trikrat in večkrat sklicati sejo sveta, da so lahko zakonito imenovali delavce s posebnimi pooblastili, sprejeli pomembne odločitve o gospodarjenju itd.

Zato je občinska konferenca SZDL skupaj z občinsko kadrovsko službo in družbenim pravobranilcem samoupravljanja sklicala več posvetov z odgovornimi delavci v teh ustanovah.

Namen pogovorov je bil ugotoviti, kateri delegati ne opravljajo svoje dolžnosti, vzroke za tako stanje in oblikovati predloge za izboljšanje.

Da bi zagotovili večjo aktivno udeležbo delegatov družbene skupnosti v svetih bodo, kot so se dogovorili, odgovorni delavci iz teh OZD sproti obveščali vse subjekte v občini, ki delegirajo svoje delegate v te svete, ali se delegati redno udeležujejo sej.

Pa tudi družbeni dejavniki v občini bodo morali bolj poskrbeti, da bodo na eni strani seznanjali delegate s stališči, ki naj jih zastopajo v svetih in na drugi strani od njih zahtevali poročila o njihovem delu in o tem, kako so bili v svetih upoštevani predlogi in interesi širše družbene skupnosti. Skratka, delegatom v teh organih bo treba s strani skupščine občine in SIS ter občinskih vodstev družbenopolitičnih organizacij nuditi več pomoči.

Ni dovolj, da jih samo delegiramo, potem jih pa dve leti nihče več ne vpraša, kaj počnejo v svetih in kakšno pomoč potrebujejo.

Ne bo se smelo več dogajati, da bi zaradi neaktivnih predstavnikov družbene skupnosti trpelo delo svetov ali pa da bi se ti organi morali zaradi tega poslu-ževati nezakonitih poti za sprejem določenih odločitev. V takih primerih bo moral poseči družbeni pravobranilec samoupravljanja v imenu tiste družbene skupnosti, katere delegati ne opravljajo svoje naloge. To pa seveda ne bi bilo pošteno v odnosu do delavcev teh delovnih organizacij, če so le-ti svoj del nalog dobro opravili.

FRANC SVETELJ

Še enkrat o pokojninah za nazaj

V predzadnji številki našega glasila smo poročali o akciji društva upokojencev Kamnik v zvezi s spremembo zveznega zakona, ki na novo določa izplačevanje pokojnin za nazaj tudi vsem upokojencem, ki so se upokojili pred 1. 7. 1983.

Nezadovoljstvo so izražali upokojenci na različne načine, od pisanja protestnih pisem, do tihih demonstracij, ki so bile prejšnje dni v Ljubljani. V teh protestih upokojenske organizacije in posamezniki izražajo nezadovoljstvo zaradi spremembe zveznega zakona, ki je bil sprejet po hitrem postopku in je materialno prizadel izredno veliko upravičencev, v celi Jugoslaviji preko dva milijona ljudi.

Pismo, ki ga je poslalo kamniško društvo upokojencev na več naslovov, je bilo sprejeto z razumevanjem. Naši bralci so lahko že ugotovili, da so občinske družbenopolitične organizacije podprle zahteve upokojencev in s svojimi stališči seznanile tudi republiške institucije .

Na tako množične proteste upokojencev širom Slovenije so slovenski delegati v zveznem zboru skupščine SFRJ zahtevali spremembo poprejšnje odločitve, ki določa izplačevanje pokojnin za nazaj. Kakor so upokojenci lahko že sami prečitali iz dnevnega časopisja, je bila slovenska zahteva zavrnjena s preglasovanjem, kar je sedaj tudi sicer postala preizkušena metoda za sprejemanje najbolj pomembnih odločitev, ki materialno močno prizadenejo veliko ljudi, pa še z bazo se ni potrebno posvetovati zaradi časovne stiske.

Ob zaključku lahko rečemo **»pri izplačevanju pokojnin nič novega«**, kot da se ni nič zgodilo, čeprav gre za očitno krajo **»ENE POKOJNINE«.**

Upokojenci sedaj lahko samo še čakajo na besede ustavnega sodišča Jugoslavije, ki bo dolžno dokončno razčistiti sporno zadevo.

Kdaj bo stekel postopek in razprava, pa lahko le ugibamo.

STANE SIMŠIČ

Odgovornost za sanacijo Planinke

V zadnjem času smo bili priča številnim razpravam o tem, v kolikšni meri je bil uresničen sanacijski program v DO Gostinsko podjetje Planinka v enoletnem družbenem varstvu. Občinska skupščina je namreč v marcu in juliju letos obravnavala in soglašala s sanacijskim programom te delovne organizacije. Ta program je v glavnem slonel na predvidenih združenih sredstvih iz rezervnih skladov kamniških organizacij združenega dela.

Vendar načelna podpora programu, ki so jo dali delegati zbora združenega dela, v glavnem ni bila uresničena s konkretnimi odločitvami OZD, da združijo del svojih rezervnih sredstev za te namene.

Le nekaj OZD se je odzvalo in sklenilo s svojimi sredstvi pomagati uresničevati sprejeti program. In še to bolj zaradi tega, ker bi ta sredstva itak »izgubili« po zakonu o sredstvih rezerv, kot pa zaradi dejanskega interesa za sanacijo našega edinega družbenega gostinskega podjetja.

Res je, da se je v zvezi z uresničevanjem sanacijskega programa postavljalo precej utemeljenih vprašanj, zlasti ali je bilo v tem trenutku najbolj smotrno začeti temeljito prenovo vseh treh objektov: hotela, restavracije in kavarne, ali ne bi bilo bolje sicer zelo potrebno obnovo zapuščenih stavb postopoma sanirati, glede na razpoložljivi denar, pa tudi zato, da ne bi izpad dohodka zaradi zaprtih objektov še poslabšal gospodarskega položaja Planinke. Zlasti zbor združenega dela in družbenopolitični zbor sta tak pristop dokaj kritično ocenila.

Ob tem pa vse bolj izstopa v ospredje vprašanje, kako naprej. Enega od predlogov možnih rešitev je ponudil občinski odbor medobčinske gospodarske zbornice. S posebnim samoupravnim sporazumom, ki naj bi ga sklenile OZD – sanatorji in DO Planina naj bi se OZD zavezale, da bodo združile sredstva za pokritje izgube in za čimprejšnjo sanacijo objektov. Seveda pa se morajo DO – sanatorji pred tem še izjasniti, kakšen bo sanacijski program, ki ga bodo pomagale uresničevati.

Odbor sanatorjev ne bo imel samo obveznosti, da bo zagotovil določena sredstva, pač pa bo DO Planinka tudi postavila pogoje, pod katerimi bodo ta sredstva, namenjena sanaciji, tudi uporabljena. Odločitev o tem bi morala biti v združenem delu čimprej sprejeta, saj je treba gostinske objekte čimprej usposobiti, da bodo spet služili svojemu namenu.

Odgovornost za sanacijo bi morala biti tokrat bolj konkretno opredeljena, kot žal, ni bila v času družbenega varstva. In nenazadnje je taka usmeritev v skladu s srednjeročnim planom naše občine, ki opredeljuje Planinko kot nosilca družbenega sektorja gostinstva v naši občini.

F. S.

Kamničani nestrpno čakajo nove telefonske priključke

Da je obstoječa telefonska centrala že dodobra zasedena in preobremenjena, lahko Kamničani občutijo iz dneva v dan, ko pri telefoniranju neštetokrat naletijo na zasedeno linijo. Na žalost bo tako vsaj še do konca tega desetletja, ne glede na to, da v Kamniku že gradijo novo pošto.

Priprave na gradnjo nove pošte potekajo v občini Kamnik že nekaj let. Tako je bilo v tem letu s predstavniki PTT promet Ljubljana dogovorjeno, da za novo poštno stavbo prispeva kamniška občina sedemdeset, PTT Ljubljana pa trideset odstotkov vseh potrebnih sredstev. Stavbo na Bakovniku gradi SGP Graditelj že od avgusta in predvidevajo, da bo končana maja prihodnje leto.

V novi PTT stavbi bodo v pritličju prostori nove poštne enote, ki je v tem delu Kamnika že zelo potrebna – na eni strani je namreč precej velika stanovanjska soseska, na drugi pa kar nekaj organizacij združenega dela. Nova poštna enota Kamnik II na Bakovniku bo opravljala vse vrste ptt storitev, posredovala bo telegramska sporočila ter dostavljala in izročala pošiljke. V prvem nadstropju nove stavbe pa bo nova digitalna telefonska centrala (zanjo naj bi po sporazumu kamniška občina prispevala trideset, PTT Ljubljana pa sedemdeset odstotkov) z začetno zmogljivostjo 5000 telefonskih priključkov.

V kamniških organizacijah združenega dela so podpisali samoupravni sporazum, ki določa prispevek za gradnjo pošte, in sicer naj bi v letu 1987 na zaposlenega prišlo v prvem obroku 70.000 tisoč dinarjev, v drugem pa 30.000 dinarjev z upoštevano valorizacijo cen v letu 1988. Kabelsko omrežje bodo z lastnimi sredstvi financirali bodoči telefonski naročniki. Za to bo vsak naročnik prispeval po 590.000 dinarjev. Seveda pa ta znesek izhaja iz predračunske vrednosti načrta krajevnega kabelskega omrežja. Slednje pa bo zgrajeno na območju občine, razen območij telefonskih central Komenda in Laze. Gradnja omrežja je predvidena v naslednjih treh letih, gradili ga bodo po tehnično zaključenih celotah, odvisno od dinamike združevanja sredstev bodočih uporabnikov.

Naročniki so pogodbe o združevanju sredstev že podpisali in plačali začetno akontacijo v znesku 100.000 dinarjev. Do 15. oktobra je bilo teh naročnikov 2.500, zbranih pa je bilo tako 250 milijonov dinarjev. Na eni zadnjih sej izvršnega sveta, kjer je predstavnik zavoda za družbeno planiranje in urbanistično načrtovanje občine Kamnik informiral člane o poteku gradnje novih poštnih objektov, je bilo tudi rečeno, da mora nadzorni odbor, ki ga je imenoval izvršni svet, stalno spremljati potek del, zbiranje sredstev in njihovo porabo. Še posebno zaradi dejstva, da ta denar zbirajo občani, bodoči naročniki, ki zahtevajo, da ima določene obveznosti in odgovornost tudi PTT Ljubljana, ne le oni, ki so se v pogodbi zavezali, da bodo mesečno prispevali denar za gradnjo omrežja. Na seji je direktor zavoda Andrej Drmal prisotnim še povedal, da bodo kabelsko omrežje predvidoma pričeli graditi 15. marca 1988, do 15. januarja pa morajo biti narejeni vsi projekti za gradnjo kabelskega omrežja.

ROMANA GRČAR

Kamniški občan letos in v prihodnjem letu

Leto se izteka, in pred vami, našimi bralci, je tudi zadnja letošnja, 22. številka Kamniškega občana, s katero zaokrožamo vsebinski in denarni letni program. Kako smo ga izpolnili po vsebinski strani, boste najbolje presodili bralci, po gmotni strani pa smo kljub težavam uspeli zbrati dovolj denarja za tekoče izhajanje glasila. Torej smo, z izjemo počitniškega avgusta, izšli dvakrat mesečno, nekajkrat celo z večjim obsegom (posebna priloga o uresničevanju krajevnih samoprispevkov, posebna priloga ob srečanju delavske solidarnosti pobratenih občin v Kamniku, itd.).

Za vso našo dejavnost smo v tem letu porabili okrog 52 milijonov dinarjev (gre za oceno, pravi obračun bo znan, ko bomo poznali še dejanske stroške za to zadnjo številko). Večino denarja smo porabili za tiskanje glasila, v vsem letu dobrih 29 milijonov dinarjev. Preostali denar, ki ga zbiramo s samoupravnim sporazumom in z lastnimi prihodki (najrazličnejše objave in oglasi) smo porabili za osebne dohodke, honorarje, PTT storitve, kilometrine, materialne stroške, in vse ostalo, kar spada v normalno poslovanje, kot je amortizacija, plačilo in vzdrževanje prostorov, prehrana med delom, itd. Da bi si laže predstavljali, kako trošimo denar, pogljemo nekaj stroškov v novembru tega leta: za tiskanje glasila smo porabili skoraj tri milijone dinarjev, za pogodbeno delo glavne in odgovorne urednice 175 tisoč, za pogodbeno delo tehničnega urednika 84 tisoč, za avtorske honorarje 310 tisoč, za razvoz glasila 116 tisoč, za kilometrino 57 tisoč, prehrano med delom 50 tisoč dinarjev, če naštejemo le nekatere podatke.

Še preden smo oddali v tiskarno to številko, smo v uredništvu že razmišljali o prihajajočem letu 1988 oziroma o vsebinskih in gmotnih načrtih glasila SZDL Kamnik. Oprijemljivejših osnov za načrtovanje potrebnega denarja sicer nismo imeli, naša želja pa je, da bi tudi prihodnje leto izhajali dvakrat mesečno, da bi še kakovostneje spremljali sprejemanje delegatskih odločitev, delovni utrip v delovnih organizacijah in krajevnih skupnostih, pa še mnogo drugih dogodkov, ki pomenijo in predstavljajo življenje v naši občini.

Če naj bi uresničili ta vsebinski načrt, bi po sedanjih predvidevanjih prihodnje leto potrebovali okrog 112 milijonov dinarjev. Dobršen delež za tiskanje glasila, okrog 60 milijonov dinarjev, okrog 25 milijonov dinarjev za osebne dohodke za strokovno delavko in novinarja. Konec leta 1987 smo namreč ob soglasju vseh pristojnih družbenih organov na že sistemizirano delovno mesto sprejeli v redno delovno razmerje novinarja, ki bo 60 odstotkov delovnega časa opravljal novinarsko delo za Kamniškega občana, preostali delovni čas pa strokovna dela za občinski svet za družbeni sistem informiranja in sodeloval z drugimi javnimi mediji (radio, televizija, republiški časopisi). Prav zaradi tega, ker delovno mesto v letu 1987 ni bilo vse leto zasedeno, je tudi odstotek povečanja denarja za osebne dohodke nekoliko večji, osebni dohodki novinarja in strokovnega delavca Kamniškega občana pa so sicer izračunani po merilih, ki veljajo za delavce družbenopolitičnih organizacij.

Dobrih 10 milijonov smo za prihodnje leto predvideli za pogodbena dela in avtorske honorarje (seveda je tako kot pri OD tudi tu omenjen bruto znesek, od katerega se odštejejo prispevki – višina honorarjev je sicer še vedno izjemno skromna, za tipkano stran avtorskega prispevka smo decembra izplačali 2.500 dinarjev neto, kar je pol manj od sicer uveljavljenih avtorskih honorarjev). Nekoliko večji je še znesek za kilometrine; prihodnje leto naj bi zanje porabili 810 tisoč dinarjev, kar je veliko le na prvi pogled, a če hočemo obiskovati krajevne skupnosti, tovarne, dostaviti gradivo v tiskarno, razvoziti glasilo po krajevnih skupnostih, je znesek skromen.

Tako so menili tudi v svetu za informiranje pri predsedstvu OK SZDL Kamnik, ki je hkrati tudi časopisni svet Kamniškega občana. Ko so obravnavali letošnji obračun dela in programske in materialne usmeritve za prihodnje leto, so namreč pohvalili Kamniškega občana, menili, da nikjer ne trošimo neracionalno, ter se odločno zavzeli, da tudi v prihodnjem letu ne bi smeli okrniti obsega, količine in kakovosti obveščanja, kakršne je Kamniški občan dosegel, in ki jih potrjuje tudi dokaj širok krog stalnih in občasnih sodelavcev glasila, kot odmevnost med bralci.

Naši načrti so zdaj v rokah podpisnikov samoupravnega sporazuma, s katerim vsako leto zagotavljamo denar za redno izhajanje glasila; v podpis ga bomo poslali kot doslej občinskemu izvršnemu svetu, občinskim družbenopolitičnim organizacijam, delovnim organizacijam, skupščinam interesnih skupnosti in krajevnim skupnostim. Zavedamo se, da našo družbo pesti težka kriza in da se brez varčevanja ne bo mogoče otresti gmotnih zadreg. A upamo, da se varčevanje ne bo z vso ostrino odrazilo pri Kamniškem občanu – entuziazma imamo sicer ogromno, a ta sam po sebi ne zadošča; treba ga je tudi materialno podpreti.

Uredništvo

Smučarski servis

Smučarska sezona se začenja in prav gotovo je zadnji čas, da pregledate svojo opremo, ki je od minule zime pozabljena ležala na podstrešju ali v kleti. Na robnikih se je nabrala rja, vezi so potrebne ponovne nastavitve in tudi s čevljev je odpadla zaklopka, ki jo je treba zamenjati. Ker precej dela se je nabralo in vprašanje je, če ste sami kos tako zahtevni nalogi?

No, na srečo se ni treba bati, da bi zamudili kak dan bele opojnosti, saj imamo v mestu zelo dober smučarski servis. Lastnik Peter Sitar ima obrt že več kot leto dni in si je v tem času pridobil precej izkušenj in tudi strank, ki so zadovoljne s kakovostno opravljenimi storitvami.

Kako tudi ne, saj je bil Peter do nadavnega profesionalen smučarski trener, ki je med drugim vzgojil tudi štiri reprezentante v mlajših smučarskih kategorijah. Sedaj se je povsem posvetil servisiranju. Lahko se pohvali, da je njegov servis eden izmed redkih, ki so pooblaščeni za servisiranje s strani Elana, Alpine in tudi Tyrolie. In

»Še malo pa bodo gotove«, pravi Peter.

kaj vse naredijo v servisu? Raztegnili vam bodo smučarske čevlje, če vas seveda tiščijo, zamenjali odtrgane ali pokvarjene zaklopke ter s peno napolnili in po nogi oblikovali Alpinin model Alpha F. Pri smučkah vam bodo zamenjali odbiti robnik, ali samo montirali vezi, saj reklamacije pri Elanu upoštevajo le v primeru, če je montiranje izvedeno v pooblaščenem servisu! Tako tudi odpade vožnja do Begunj, saj v primeru kakršnekoli reklamacije smuči enostavno prinesete v servis, kjer sami poskrbijo za ustrezno popravilo ali če to ni mogoče za zamenjavo.

Novost v ponudbi je tudi prodaja rabljene smučarske opreme, ki je v servisu na voljo po izjemno ugodnih cenah in je posebej v zadnjem času za marsikoga edina možna pot do smučišča.

Seveda se bo marsikdo vprašal, kakšne so cene teh storitev? V primerjavi z drugimi podobnimi servisi so tudi do petindvajset odstotkov nižje cene. Samo za primer navajamo, da stane kompleten servis 10 do 20 tisočakov, v Ljubljani pa cena te storitve že presega 25 tisoč dinarjev.

Montaža vezi za otroke stane štiri tisoč dinarjev, za odrasle je cena pet tisoč, prav toliko kot brušenje robnikov. Cena impregnacije je med dva in tri tisoč petsto dinarji, za razne odbitine pa boste odšteli do 20 tisoč din.

Če imate torej radi prijetno in predvsem varno smuko, je smučarski servis Peter Sitar na Poti na Poljane pravi naslov za vas!

JANEZ BALANTIČ

Iz zgodovine kamniškega kopališča

Kot smo že prebrali v Kamniškem občanu, temeljito prenavljajo kamniško kopališče, ki naj bi bilo ponovno odprto v kopalni sezoni leta 1988.

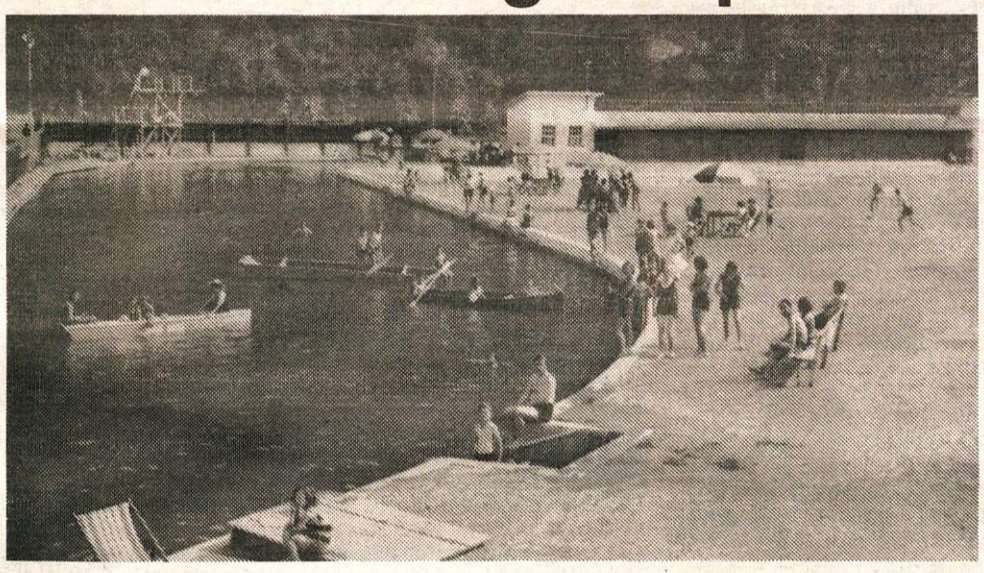

Verjetno je sedaj najboljša priložnost, da predstavimo nekatere zanimivosti iz zgodovine našega kopališča.

Morda je treba najprej povedati, da je Kamnik dobil kopališče na sedanjem mestu pred 56 leti, torej leta 1931 (v Almanahu občine Kamnik za leto 1986 smo prebrali napačen podatek, da je bilo to leta 1929).

Staro kopališče v znanem »Kurhausu« je med prvo svetovno vojno, ko so se vanj naselili vojaki, popolnoma propadlo. Zato so se kamniški mestni možje čez nekaj let odločili za gradnjo za takratne pojme modernega kopališča na Nevljici. V takratnem dnevniku lahko preberemo, da je morala mestna občina najeti posojilo, ki ga bo vračala petnajst let, da je kopališče po načrtih higienskega zavoda zgradil kamniški stavbenik Franc Homar in da so zatvornice dobavile Strojne tovarne in livarne iz Ljubljane.

Med podatki o gradnji kopališča je zanimivost, da so ga začeli graditi v maju 1930 in končali dobro leto pozneje (koliko smo v teh 56 letih napredovali v hitrosti gradnje bi bilo odveč razmišljati!).

Prvotno strugo Nevljice so razširili na 18 m in dno struge poglobili v dolžini 70 m. Na eni strani so zgradili betonsko, na drugi pa škarpo iz macesnovih pilotov. Postavili so tudi 48 kabin s prho in sanitarjami.

Iz vabila za otvoritev kopališča mestne občine, ki jo je vodil župan Kratnar zvemo, da so slovesnosti ob otvoritvi trajale kar dva dni, in sicer v soboto 11. in v nedeljo 12. julija 1931.

Na sporedu je bil štafetni tek na 3000 m. Po otvoritvi kopališča so bile propagandne plavalne tekme in skoki. Sledil je promenadni koncert in veselica, nogometna tekma in zvečer beneška noč. Za slovesno otvoritev ni bilo vstopnine. Za vstop na veselični prostor pa je bilo treba plačati 3 din po osebi, 10 din za družino in 1 din za dijake. Zvemo tudi, da je tisti čas vozil vlak iz Ljubljane v Kamnik tudi ob sobotah in nedeljah.

V propagandni plavalni tekmi ob otvoritvi kopališča so poleg domačinov, med katerimi se je najbolj izkazal Cerer, sodelovali še plavalci ljubljanskih klubov Ilirije in Primorja.

Za lep sprejem v Kamniku se je zahvalil inž. Stanko Bloudek, ki je zaključil svoj govor s trikratnim »Zdravo« vzklikom kamniškim plavalcem, je zaključil svoje poročilo takratni kronist.

Ali bomo lahko kaj podobnega zapisali ob otvoritvi prenovljenega kopališča v prihodnjem letu?

F. S.

SPOMINSKA SLOVESNOST NA RUDNIKU

Vse svojce, preživele borce NOV, občane, predvsem pa mladino

VABIMO

da se v nedeljo, 3. januarja 1988, ob 10. uri udeleže spominske žalne slovesnosti pri spomeniku padlim na Rudniku v počastitev spomina na padle borce in aktiviste NOB pred 43 leti.

Krajevni odbor ZZB NOV
Duplica – Volčji potok

Občinski odbor ZZB NOV
Kamnik

● Iz naših delovnih organizacij

»Bibita« iz dupliškega Fructala

V dupliškem obratu Delovne organizacije Fructal, tozd Alko je 74 zaposlenih. Glavna dejavnost obrata ki je na Duplici že od leta 1979 je predelava sadja in proizvodnja sadnih destilatov. Na Duplici tako med drugim pridelujejo priznano viljamovko in vinjak kalvan, ki ga v hrastovih sodih starajo pet let.

Novembra so v dupliškem Alku odprli tudi novo klet, ki so jo začeli graditi po ukinitvi obrata v Domžalah. Klet meri 700 kvadratnih metrov, v njen pa shranjujejo destilate brinjevca, sadjevca, višnjev in slivov destilat in sadjevec. Te destilate v kleti starajo in skladiščijo.

»Z junijem smo v našem obratu začeli izdelovati novo pijačo, ki jo sedaj verjetno že vsi poznajo – to je brezalkoholna pijača Bibita, za katero tudi sami izdelujemo embalažo. Bibita je namreč polnjena v eno in pol litrskih plastičnih steklenicah. Ta embalaža je v svetu že nekaj časa na tržišču, v Jugoslaviji pa smo mi prvi začeli z njo. Tehnologija izdelave tako imenovane princes embalaže je popolnoma nova. Naša delovna organizacija je v tujini kupila drage stroje in plastične steklenice sedaj izdelujemo sami v našem obratu,« je povedal vodja dupliškega obrata Fructal–Alka, Roman Mlakar. Ena od dejavnosti dupliškega obrata je tudi pridelava grozdnih tropin.

»Ko vinarji iztisnejo sok iz grozdja, ostanejo tropine. Te mi sušimo, siliramo, izločimo luske od pečk, končne produkte pa potem izvažamo. V tujini namreč znajo vse izkoristiti, tudi luske in pečke. V Italiji, kamor med drugim izvažamo omenjene produkte, delajo iz pečk olje, luske pa uporabljajo za krmo.«

V Fructalu si prizadevajo, da bi v bližnji prihodnosti tudi sedež tozda, ki je sedaj v Ljubljani, preselili na dupliško lokacijo, sem pa bi s tem preselili tudi polnilne linije za žgane pijače, ki so sedaj v Ljubljani. In še nekaj nam je ob koncu pogovora zaupal vodja obrata Roman Mlakar – letošnja sezona hrušk viljamovk je bila boljša od lanske, hruške so tudi zelo kakovostne, tako da se drugo leto ne bi smelo zgoditi tako kot letos, ko so police s priljubljeno in kakovostno pijačo iz Fructala – Alka – Viljamovko, že nekaj časa prazne.

ROMANA GRČAR

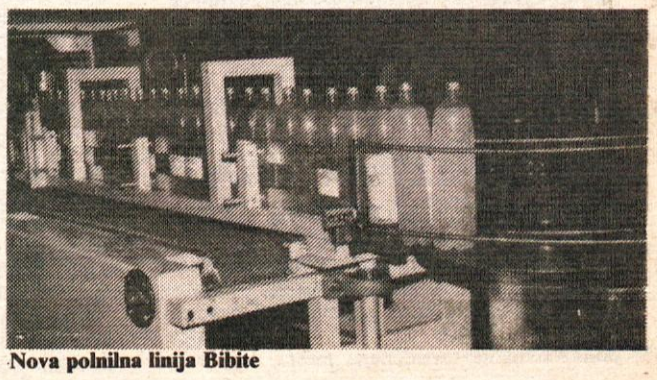

Nova polnilna linija Bibite

Novoletni pomenki

Praznične številke Kamniškega občana so navadno bolj pestre in bližje bralcem. Sodelavci našega časopisa smo se tudi tokrat potrudili, in rezultati našega dela so pred vami. Če se boste ob listanju in branju pomudili le četrt ure dlje, kot navadno, bo to za nas že uspeh.

Novoletni pogovori vam bodo predstavili nekaj zanimivih ljudi, različnih starosti in spolov, z različnimi konjički in pogledi na svet. Nekatere od njih poznate, druge boste spoznali sedaj.

Zdravko Vrankar je vodja poslovne enote Slovenijašport.

Ker se že nekaj časa poznava, nama bodo bralci oprostili, če se bova tikala. Nam lahko najprej poveš kratko zgodbico svojega življenja.

»Rodil sem se v Buču pri Šmartnem, leta 1959. Tu sem tudi preživljal brezskrbno otroštvo, ki pa se je končalo, ko smo se preselili v Kamnik, v novo zgrajeno hišo. Že nekaj dni po tem sem namreč prvič prestopil prag osnovne šole. Leta 74 sem začel obiskovati trgovsko šolo, kasneje sem šel v vojsko, po vrnitvi domov pa končal še poslovodsko šolo. v začetku sem bil zaposlen v Železnini, dokler v dnevnem časopisu nisem opazil razpisa za delovno mesto, ki ga imam še sedaj in ki pomeni uresničitev moje velike želje – delati v športni trgovini.«

Mnogi mladi fantje se pritožujejo, kako težko jim je bilo v vojski, kako malo hrane so dobili in kako zoprni so bili njihovi nadrejeni. Kako si ti preživel te mesece?

»Ne bom rekel, da sem na služenju vojnega roka užival, čeprav nisem nikoli pretirano trpel. Služil sem ga namreč v Bohinjski Beli, na Pokljuki, v Kranju in še kje. To pa zato, ker sem se ukvarjal s streljanjem, pa so me porabili za biatlon in smučarske teke. Ponavadi sem nasrkal le tedaj, ko sem se vrnil s priprav ali tekmovanja v kasarno in so me nadrejeni, misleč da sem spočit, malce prevečkrat poslali na stražo ali požarstvo. Pa le ni bilo tako hudo, da se ne bi dalo zdržati, saj sem imel tudi hrane vedno dovolj.«

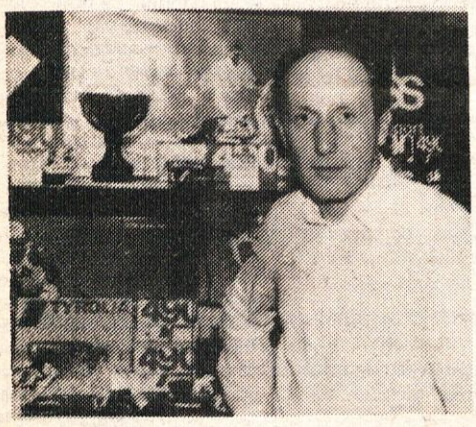

Vrniva se še malo v prodajalno. Kakšen je tvoj odnos do strank in kako si ti zadovoljen z njimi? Sredstva javnega obveščanja so namreč ustvarila tako vzdušje, da človek dobi občutek, kot da kupec in prodajalec neprestano bijeta tiho vojno!

»Morda na splošno tvoja trditev drži, nikakor pa ne pri nas. Moj, pa tudi kolegičin odnos do strank je prej prisrčen, kot strogo uraden in mislim, da ljudje to sprejemajo in radi prihajajo; če ne po športni izdelek, pa samo po nasvet. Mislim, da mora prodajalec v svojem delu uživati in se mu popolnoma posvetiti, saj drugače kupec res dobi občutek, da ni zaželen.«

Moram ti priznati, da je bilo zadnje vprašanje provokativno, saj me je zanimalo, če trditve Kamničanov, da jim greste v vsem na roko, držijo.

»Kupcem res poskušamo ustreči, saj je to eden od pogojev za dobro poslovanje. Tudi če naročene opreme nimamo, kupca ne odpravimo z besedo – nimamo, ampak pojasnimo, da je iskani izdelek v skladišču v Ljubljani in če je potrebno, ga gremo tudi sami iskat. Zato mislim, da večjih pritožb še ni bilo in jih tudi ne bo.«

Kako preživljaš svoj prosti čas? Že prej si omenil, da si se včasih ukvarjal s tekom in streljanjem!

»Včasih sem se aktivno ukvarjal s streljanjem, kar me je potegnilo tudi med biatlonce. Danes je moj prosti čas odmerjen drugače. Še vedno gojim rekreacijske športe, kot so smučanje, planinarjenje, kolesarjenje in tudi za malokalibrsko puško še primem. Kaj vem, mogoče bo iz mene na stara leta še dober lovec! Ostale urice pa preživim skupaj z dekletom ali pa se posvetim urejanju stanovanja... Naj bo dovolj.«

Kaj pa kultura, te pot kdaj zanese na kakšno prireditev v Kamniku in okolici?

»Če naj bom iskren – ne prevečkrat. Ker sem precej družaben, so mi od kulturnih prireditev najbolj všeč tiste, ki so povezane z Dnevi narodnih noš. Mislim, da Kamnik le tedaj zaživi polno življenje turističnega mesta, kar pa je dovolj žalostno, saj so njegove možnosti precej večje, le izkoristiti jih ne znamo.«

Čeprav sem v zadnjem odgovoru že približno ocenil tvoj glasbeni okus, nam zaupaj, katero zvrst glasbe najraje poslušaš in kakšni filmi so ti všeč?

»Danes menda ni več moderno poslušanje narodno-zabavne muzike, pa kaj zato. Edino ob njej se lahko sprostim in zaplešem ter pozabim na probleme, s katerimi se danes človek srečuje v vsakdanjem življenju. Najraje poslušam Avsenike, ki so prav gotovo naš najboljši narodno-zabavni ansambel, pa tudi kamniški Poljanški me vedno zvabijo na veselico, na kateri igrajo. Od filmov so mi najbolj všeč komedije Buda Spencerja in Terenca Hilla, James Bondove kriminalke in domači filmi, med katerimi bi na posebno mesto postavil film Cvetje v jeseni, ki me je ganil skoraj do solz.«

Poglejva še v prihodnost. Kaj pričakuješ od nje v zasebnem življenju in kaj na delovnem mestu?

»Na vsak način pričakujem več od zasebnega življenja, saj je prišel čas, da si ustvarim družino. Na delovnem mestu pa želim ohraniti takšne odnose, kot smo jih imeli dosedaj. Lahko omenim še željo po preselitvi v večje prostore, vendar se gotovo še nekaj časa ne bo izpolnila.«

Hvala in srečno!

❋

Moj naslednji sogovornik se je rodil leta 1923 na Vrhopolju. Končal je Šolo za oblikovanje in Pedagoško akademijo, potem pa do upokojitve služboval kot likovni pedagog v Ilirski Bistrici in Litiji. Živi v Olševku pri Kamniku. Uganili ste, to je **Polde Mihelič, slikar,** ki je na les prenesel staro slovensko vas, z značilnimi vegastimi bajtami in tipiziranimi kmečkimi ljudmi. Njegova dela izražajo minulo mladost in srečne dneve, ki jih je kot otrok preživljal v prijazni vasici pod Kamniškimi planinami. Z njegovih slik na nas zrejo marljivi kmetje in kmetice, romarji, dninarji, vaški župniki, od rojstva zaznamovani deseti bratje, zgovorne vaške opravljivke in še bi lahko našteval. Ta zanimiv prikaz nekdanjega kmečkega življenja je ovit s slikarjevo osebno predstavo o svetu in življenju. Miheličeva kompozicija se prilagaja stilnemu okviru naive, saj teži k simetriji in v višino, kar takoj opazimo na njegovih slikah. Dominantna scena je strma pot, obdana z hišami, ki se ponavadi zaključi s cerkvijo ali pa plot, sestavljen iz trhlih desk, na katerem slonita dva vaška posebneža. V uvodu sem namenoma izpustil poglavje vašega življenja – to je mladost...?

»čeprav sem odraščal v zelo skromnem domu, ki je imel en sam bivalni prostor s črno kuhinjo, sem imel srečno mladost. V šolo nisem preveč rad zahajal, silno pa so me veselili sprehodi po gozdovih, kjer sem neprestano odkrival sebi neznane kotičke. Najljubši kraj, kamor še danes zahajam, je Samotni mlin, ki sem ga upodobil tudi na svojih prvih slikah.« Kdaj pa ste se začeli ukvarjati z risanjem in kdo vas je navdušil zanj? Takšna vprašanja ponavadi postavljajo osnovnošolci iz nižjih razredov, pa vseeno...

»Za slikarstvo me je navdušil članek, ki je bil objavljen v Našem rodu, (časopis mesečnik) opisoval pa je delo Ivana Groharja. Čeprav takrat še nisem imel denarja ne za barvice, ne za papir, sem se znal znajti. Kadarkoli je mama iz trgovine prinesla moko ali pa sladkor, sem jaz tega pretresel v posodo in potem risal na komaj omadeževan »škrnicel«. To mi kmalu ni bilo dovolj, in ko sem prištedil prve dinarje, sem se napotil v Kamnik, po vodene barvice; z dvemi dinarji in pol v žepu. Ker se mi je zdelo to neznansko veliko denarja, sem bil prav razočaran, ko so mi v trgovini povedali, da lahko kupim le pet barv. Vem, da sem jih izbiral neznansko dolgo, saj so se mi vse zdele prekrasne.

Takrat em bil star petnajst let in skoraj vsak dan sem hodil opazovat delavce, ki so regulirali Nevljico. Ko so odkrili okostje mamuta, je prizorišče postalo zanimivo tudi za slikarje. Ko so se ti po nekaj dnevih vrnili nazaj na svoje domove, sem njihove položaje »zavzel« sam in ustvarjal prav iste motive.« Kdaj ste ustvarili ali bolje rečeno izdelali svoj slog, po katerem vas danes spozna veliko ljudi?

»Ne morem reči, da sem se za ta slog opredelil ali si ga izbral. Preprosto, vse skupaj je prišlo samo od sebe. Verjetno je bila v moji podzavesti že od nekdaj ljubezen do kmečkega življenja, do utripa na vasi. In vidite, skozi slikanje sem jo še razvil, tako da si danes življenja zunaj vasi sploh ne morem zamisliti.«

Ko sem se razgledoval po vašem domu, sem opazil brez števila slik, pa tudi lesenih nabožnih kipcev, slik na steklo, panjskih končnic in drugih spominov na preteklost, kar mi daje vedeti, da imate poleg slikarske še žilico zbiratelja. Od kod vam ljubezen do starin?

»Moj stari oče iz Tučne je kuhal »šmer« za mazanje vozov, ki sva ga potem prenašala po okoliških vaseh in prodajala. Na teh »delovnih

izletih« sem videl brez števila čebelnjakov in živo poslikanih znamenj, ki so mi bila zelo všeč. Priznam, na zbiranje takrat še pomislil nisem. Zanj me je po vojni navdušil slikar Karel Zelenko, ki je prvi začel zbirati; eden od posnemovalcev sem bil tudi sam.« Človekove roke lahko ustvarijo neverjetne umetnine, pa tudi izdelke brez umetniške vrednosti. So tudi gibalo tehnološkga napredka. Kaj je ljubše vam, moderen hrumeč stroj ali preprost, majhen izrezljan kipec? Zanemariva materialno vrednost.

»Meni je všeč vsak izdelek človekovih rok, v katerega je vložena ljubezen, pa naj bo še tako okorn. Spominjam se, da je moj oče naredil voziček. Bil ni nič kaj lep na pogled, saj je celo kolesa izžagal ročno, vendar se je meni zdel tako »lušten,« da ga še danes ne morem pozabiti. Nisem pa prevelik ljubitelj strojev, čeprav smo dandanes že vsi odvisni od njih.« Vašo slikarsko pot sva prejle prekinila že kar na začetku. Predlagam, da popraviva to napaka in rečeva še nekaj besed o vašem slikarskem dozorevanju?

»Ker je moja mama poznala mojo željo – postati slikar, se je zavzela zame pri slikarju Cudermanu, ki je prav takrat slikal freske v frančiškanski cerkvi, da bi me je vzel vuk. Že prvi dan pa sem doživel grenko razočaranje, saj sem moral z raznimi strgalci in kladivci čistiti zidovje, namesto da bi takoj začel »malati svetnike.« Dolgo nisem vzdržal, saj sem te, prav nič slikarske pripomočke vrgel v neko spovednico in pobegnil ter z učenjem končal, preden se je sploh začelo. Danes se zavedam, da sem storil napako, saj bi me mojster jeseni spravil v šole. Tako sem moral čakati nekaj let, da sem spet dobil priložnost. Takrat sem jo izkoristil; ponudil mi jo je prof. Zoran Didek.« Glede na leta ustvarjanja bi dejal, da ste se udeležili kar nekaj slikarskih kolonij, pa tudi razstav ni bilo tako malo. Kaj vam je najbolj ostalo v spominu s teh srečanj?

»Res sem se udeležil šestih slikarskih kolonij, od katerih so bile štiri v Trebnjem. Od tu mi je v spominu ostal dogodek, ki mi pomeni eno od največjih priznanj. Razstavljal sem sliko z naslovom Semenj, ki pa ni bila naprodaj. Po končani razstavi je k meni pristopila neka gospa z Mirne s prošnjo, da bi ji sliko prodal. Povedal sem ji, da sem sliko komaj naslikal in da ne bo nič s kupčijo. Ko pa mi je v pogovoru povedala, da živi v Švici in da bi jo moja slika spominjala na slovensko zemljo, po kateri ji je dolgčas, sem se omehčal.«

Polde, kako slikate. Kot vsi slikarji imate tudi vi verjetno svoj način?

»Vedno slikam po vtisu. Zunaj dobim le inspiracijo, doma potem najprej narišem skico; ponavadi zvečer, v postelji. Slikam pa le dopoldne, pri dnevni svetlobi in to tako, da sliko začnem delati od zgoraj, ne glede na predmete in figure. Na Akademiji sicer pravijo, da je sliko potrebno graditi vso hkrati, vendar imam jaz svoj način, tako kot neki drugi slikar, ki sem ga opazoval pri delu in opazil, da je konja začel »malati« pri repu.«

Kaj vam pomenijo pojmi, kot so tišina, samota, narava...?

»Včasih sem rad sam, vendar ne povsod. Ko se sprehajam v Soteski, »med gorami« in občudujem Nevljico in naplavine, ki jih je prinesla, ne maram človeške družbe. Povsem drugačne občutke pa v meni prebuja Samotni mlin. »Tam se vedno počutim osamljenega in želim si, da bi bil kdo ob meni. Do nedavnega nisem vedel, zakaj ta občutek, potem pa mi je ob priliki neka domačinka rekla naslednje besede: »Na tem kraju je preveč lepote za enega človeka, morata biti dva in iz istega testa, da občutita vse, kar jima nudi narava.«

❋

Palestina je srce arabskega sveta, saj povezuje azijski in afriški del v celoto. Iz te dežele izhaja **Hasib Kaddoura, kemijski tehnolog v Svilanitu.** Preden vam predstavim delček najinega pogovora, naj povem, da je Palestina zgodovinska pokrajina ob Sredozemskem morju, ki meji na Libanon, Sirijo Jordanijo, Saudovo Arabijo in Egipta. Sredozemska obala je ravna in nerazčlenjena, medtem ko so v notranjosti široke ravnice in 1000 metrov visoko hribovje. Podnebje imajo sredozemsko, s pičlimi padavinami in precej skromnim rastlinskim svetom. Hasib, nekaj osnovnih podatkov o vaši domovini že vemo, kaj ko bi nam vi predstavili še Kamnik in vaše prve korake v njem?

»Letos praznujem petnajstletnico življenja v Kamniku, saj sem se leta 1972 priženil v Stranje, že prej pa sem Kamnik obiskoval kot študent. Njegova majhnost in velika povezanost z naravo, katere v naših mestih v notranjosti ni, sta me takoj pritegnili, ko sem spoznal, da se bo moja življenska pot nadaljevala tu, med vami. Še nekaj: se ne bi raje tikala!?

Velja! Kaj pa prej, preden si prišel v Jugoslavijo, kakšno je bilo tvoje življenje?

»Rojen sem bil v glavnem mestu Sirije, Damasku, kamor so bili leta 1947 izgnani moji starši. Ko so bila otroška leta za menoj, sem spoznal, kot tudi moji bratje, da v Siriji ne bomo mogli doseči tistega, kar želimo. Zato smo se razkropili po raznih svetovnih univerzah. Dva brata sta odšla v Ameriko, jaz kot najmlajši pa v Jugoslavijo.«

Se ti je kdaj tožilo po krajih, kjer si preživel otroštvo? Si razmišljal o vrnitvi v Sirijo?

»Bil sem prelepo sprejet, da bi kdaj resneje razmišljal o vrnitvi v Sirijo, ki niti ni moja prava domovina. Danes, po petnajstih letih bivanja v Sloveniji, pa lahko rečem, da se počutim Slovenca. Srečno sem oženjen, imam tri prekrasne otroke, dobro službo, in kaj hočem še več!«

Čisto pa le najbrž nisi pozabil na domače?

»Seveda ne, saj sem se kot študent vsako leto vračal. Ko sem status izgubil, pa ne več, saj bi moral služiti vojsko. Šele lani, ko sem dobil jugoslovansko državljanstvo, sem spet lahko obiskal mojo mamo.«

Kako imajo tvoji rojaki urejene vojaške obveznosti, glede na to, da žive v Siriji?

»Vojska pri vas in pri nas se zelo razlikujeta. Mi služimo uradno dve leti, vendar se rado zgodi, da se ti dve leti raztegneta na tri. Le prve tri mesece urjenje poteka v kasarni, potem se nadaljuje na fronti, s katero se vrneš ali pa tudi ne. Jaz si služenja vojnega roka v palestinski vojski pod sirsko komando nisem mogel privoščiti, saj sem bil že oženjen in oče dveh otrok.«

Kot sva že v uvodu dejala, je podnebje pri vas drugačno, bolj vroče. Verjetno to ni edina razlika – kako si se privadil nanje?

»Težko, a sem se moral. Ko sem na začetku študija stanoval v študentskem domu in bi lahko zelo poceni jedel v menzi, zaradi navad nisem. Danes je stvar že drugačna, jem skoraj vse vendar imam še zmeraj najraje arabsko hrano, ki jo pripravljam sam.«

In po čem se arabska hrana razlikuje od naše?

»Pri nas kuhajo v glavnem tekoče jedi, z dosti zelenjave in malo mesa. Ko pa že jemo meso, je to govedina ali teletina. Značilnost naše kuhinje je še uporaba riža in številnih začimb. Če včasih koga povabim na večerjo, naredim nekaj podobnega kot pleskavico, vendar povsem brez mesa, le iz zelenjave – iz sestavine ki se imenuje »čiči« in je podobna soji.«

Razen kuhanja imaš najbrž še druge konjičke, ki jih v domovini ne bi imel...?

»Bo kar držalo. Pri nas je še vedno zakoreninjeno mišljenje, da se moški ne ukvarja z gospodinjskimi deli, kot sta kuhanje in šivanje, niti ne postori ničesar okrog hiše. To je naloga žensk in služabnikov. V Sloveniji pa sem se srečal z modernejšim načinom življenja, ki moškemu vsa ta dela dopušča in tako delam tudi doma. Vedno sem se znal prilagoditi situaciji, se spopasti z izzivi in jih tudi premagati. V štu-

➔

Novoletni pomenki

dentskih letih sem bil tako igralec v Šentjakobskem gledališču, pevec v zboru, danes pa se ukvarjam s slikanjem.«

Če boš dejal, da se ukvarjaš še s športom, bom pa že skoraj pomislil, da ti zmanjka časa za družino!

»Ha, ha, to pa ne, družina mi pomeni več, kot vsi moji konjički skupaj, zato je ne zanemarjam. Res pa je tudi, da se rekreacijsko bavim s športom, predvsem z namiznim teni-

som. Kot referent za šport v moji delovni organizaciji sem sodeloval še na plavalnem tekmovanju, v teku, pa tudi streljal in kegljal sem, vendar vse to le priložnostno.«

Kako pa si se prilagodil naši kulturi; recimo glasbi, saj je pri nas narodni inštrument harmonika, pri vas pa prevladuje in daje ritem boben?

»Ko sem prišel v Jugoslavijo, sem bil star 19 let. Pri nas je bila takrat vojna in nisem imel časa, da bi se udeleževal prireditev, ki pa jih je bilo tudi zelo malo. Zato sem slovensko kulturo sprejel, nisem pa pozabil na palestinsko, saj pogostokrat zabobnam na naše bobne, hčerka pa zapleše naše plese. Oba fanta pa sem poslal v Glasbeno šolo, kjer se učita citre, ki so zame eden najlepših inštrumentov.«

Še tvoj moto, tvoja rdeča nit, ki te vodi skozi življenje!

»Prilagodljivost in poštenost.«

*

Katarina Malinger, dijakinja srednješolskega centra v Kamniku je kljub »rosnim letom« videla že lep kos sveta. Kje vse si že bila?

»Ko sem bila stara eno leto, sem z očkom in mamico odpotovala v Južno Afriko, kjer smo živeli osem let. Med tem časom sem končala tri razrede osnovne šole in se naučila precej dobro govoriti angleško. Nazaj v Slovenijo smo se vrnili zaradi domotožja, zaradi nevzdržnih razmer, ki jih je prinesel rasizem in zaskrbljenosti, da bratu, ki se je rodil doli, ne bi bilo treba služiti vojsko...«

Pustiva tvojo nadaljno potepanje za kasneje. Kakšni spomini te vežejo na Južno Afriko?

»V obdobju med drugim in devetim letom nisem preveč razmišljala o življenju. Stvari sem jemala takšne, kot so bile, življenje mi je bilo igra. Spominjam se le še narave in prijateljev, s katerimi si še danes dopisujem.«

Kako to, da vas je pot zanesla povsem na drug konec sveta, morda zaradi službenih obveznosti tvojih staršev?

»Niti ne, v obeh je tlela želja za spoznavanjem nečesa novega, za potovanjem v neznano. Seveda sta se oba zaposlila v Južni Afriki, tako da smo tistih osem let preživeli brez večjih pretresov.«

Je tudi v tebi »ta nemirna žilica,« ki te vleče po svetu?

»Gotovo je, saj zelo rada potujem. Zadnja leta, odkar obvladam poleg angleščine še nemščino, pa prav uživam v potovanjih. Bila sem že dva meseca v Angliji pri prijateljih iz Južne Afrike, letos pa v Nemčiji, ki me je prav tako zelo navdušila. Močno je namreč čutiti severnjaško natančnost in smisel za čistočo, saj ju človek občuti na vsakem koraku.«

Glede na to, kar si povedala do sedaj, bi rekel, da imaš veliko načrtov in želje, ki jih boš v prihodnosti poskušala uresničiti?

»Po končani srednji šoli, si želim nadaljevati študij na medicini, saj mi je poklic zdravnika zelo blizu. Upam da bom uspešno opravila sprejmne izpite. V nasprotnem primeru se bom vpisala na kakšno lažjo fakulteto, da bom lahko vzporedno nadaljevala z igranjem in učenjem kitare.«

Kakšno vlogo ima kitara v tvojem življenju?

»Z njo sem se spoznala že v Afriki, vendar je pretirano nisem vzljubila, saj mi je tedanji učitelj ni znal dovolj približati. V Sloveniji se je moj odnos do tega inštrumenta spemenil, saj mi ni bilo treba več igrati le obveznih vaj, ampak sva z učiteljem igrala in pela tudi pesmi-

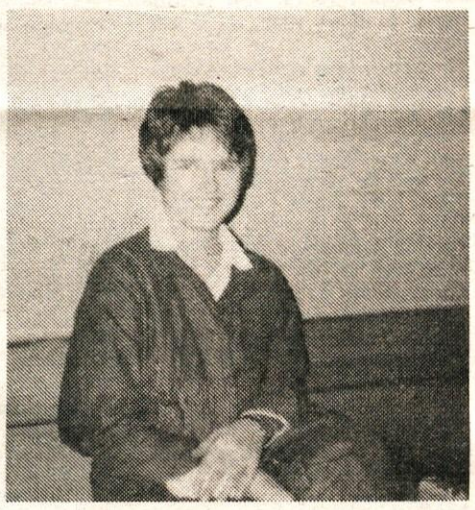

ce. Tak način učanja se mi zdi najboljši, saj desetletni otrok zelo težko razume, da iz majhnega zraste veliko; da igranje pesmic pride na vrsto kasneje. Najraje igram klasiko, za katero me je navdušil prof. Saje in pri kateri lahko pokažem največ.«

Precej tudi nastopaš. So nastopi nekakšna potrditev tvojega znanja ali jih vzameš kot nujno zlo?

»Nujno zlo niso, saj rada nastopam. Recimo da gre res za nekakšno potrditev, vendar predvsem za potrditev pred drugimi. Sama namreč dobro vem, koliko zmorem.«

Ti je kakšen od nastopov prav posebno ostal v spominu?

»Pred dvemi leti sem sodelovala na republiškem tekmovanju, dobila prvo nagrado in vstopnico za zvezno tekmovanje, kjer sem delila drugo nagrado, prve pa sploh niso podelili. Precej mi pomenijo še samostojni nastopi, kjer igram sama ali pa s kom sodelujem. Spomladi sem tako nastopala s pesnikom Tomažem Boletom; on je bral svoje pesmi, jaz pa igrala.« Zapuščava glasbeno področje, ne pa tudi kulturno. Aktivna si še na dramskem področju; kaj pa na športnem?

»Poleg tega, da sodelujem v dramskem krožku na šoli, rada plavam, smučam in vozim kolo. Nereda pa pospravljam, zaradi česar imam pogosto slabo vest in občutek, da se bom slej kot prej morala sprijazniti tudi s tem.«

Katarina, kakšne filme rada gledaš, kakšno glasbo poslušač in čigave skaldbe najraje igraš?

»Zaradi pomanjkanja časa v kino ne hodim prav pogosto, dobro se pa spominjam filma z naslovom Žid, ki me je zaradi svoje vsebine in glasbe Pink Floydov zelo navdušil. Najraje poslušam glasbo skupin U2 in Martin Krpan, igram pa Bacha in »vedno zelene« kratke skladbice, ki jih je treba zaigrati s srcem.«

Še eno polosebno vprašanje. Kako bi se predstavila s dvemi tremi besedami. Si romantik, realist...?

»Vsi me imajo za optimista, morda zaradi tega, ker v življenju še nisem dosegla nobenega izrazitega neuspeha, vendar sem bolj pesimist, čeprav z realnimi pogledi na svet. Časa za sanjarjenje namreč nimam, ker je v teh časih morda celo v redu.«

Zaključitve te novoletne pogovore z zanimivim dogodkom iz tvojega življenja.

»Med počitnicami v Angliji sem si v večernih urah, skupaj s prijatelji in njihovimi starši ogledala neko prireditev v Londonu, po kateri smo se sprehodili v mestu. Ker me je vse zanimalo, sem se neprestano ozirala na vse strani in se skoraj zaletela v dva »pankovsko« našemljena mladeniča, ki sta bila sicer povsem miroljubna. To dokazuje tudi to, da sta na moj razburjen krik – o my good – odgovorila z – amen.«

MATIC ROMŠAK

*

»Že od nekdaj imam veselje do smeti. To delo se mi zdi dovolj pestro, dinamično, zdravo. Zato sem pred leti dal prošnjo na Komunalno podjetje Kamnik, v kateri sem izredno zapisal, da bi rad delal s smetmi,« je pripovedoval kamniški smetar **Jernej Žerovnik,** oziroma, kot je v smehu povedal – čistilec javnih površin, ki dela pri Komunalnem podjetju Kamnik v enoti za urejanje prostora.

»Se fino sliši, ne, haha!« Jernej Žarovnik je doma iz Nove Štifte pri Gornjem Gradu, star je šestintrideset let in vsak dan komaj čaka, da ga avtobus s štajerske smeri preko Černivca pripelje v Kamnik, kjer ga čakajo zanemarjene ulice, pločniki in ostale javne površine, ki se jih Jernej loti z veseljem, zagnanostjo in požrtvovalno natančnostjo. To verjetno opazi veliko Kamničanov in prav nekateri od njih so prišli v uredništvo in povedali, da imamo čistejše ulice tudi po zaslugi Jerneja iz Štajerske.

Jernej Žerovnik je zelo zgovoren fant. Premišljeno izbira besde, in čeprav se je v začetku, ko sem ga pred Svitom na Bakovniku presenetila s fotoaparatom, zelo branil pogovora, češ, izberite si raje enega od ostalih dveh čistilcev v Kamniku, mu v kasnejšem pogovoru ni zmanjkalo besed. Toliko ima povedati. Pa kako tudi ne, saj Jernej veliko doživi. O smeteh razmišlja podobno kot kmet o senu, ki ga po napornem delu po nekaj dneh le spravi pod streho. Vendar pa njegovo veselje niso le smeti. Veliko bere. Predvsem zemljepisne, potopisne in zgodovinske knjige. Slednje so mu koristen napotek na njegovih številnih popotovanjih po svetu. Ste se začudili? Ja, Jernej ves svoj prosti čas in dopust izkoristi za popotovanje po svetu. Povedal je, da si je ogledal že »ves socializem«. »Za prvo nalogo sem si zadal, da obiščem socialistične države in kolikor se bo le dalo spoznam, koliko se v teh deželah res uresničuje naš skupni cilj – komunizem. Pa sem bil kar malo razočaran. Na Češkem so ljudje zelo razgledani, imajo bogato zgodovino, vendar se na vsakem koraku čuti njihova zatrtost, čuti se, kako jih nekaj duši. Poljaki so drugačni, bolj ponosni na svojo obliko socializma, vendar so tudi veliko revnejši...« Jerneju kar ne zmanjka komentarjev. Pa to še ni vse, kar je videl. Bil je tudi že v Izraelu, Egiptu, Franciji. Z vseh teh popotovanj prinese mnogo razglednic, ki jih potem nalepi v svoj dnevnik. Ja, prav ste prebrali, Jernej piše tudi dnevnik. Pa ne le dnevnik vtisov s svojih poti po svetu. Vsak dan kaj napiše.

»Pišem o tem, katero ulico, na primer, sem danes pometel, kakšne smeti vse sem našel v smetnjakih. Ne veste, kakšne smeti se pojavljajo v smetnjakih. Lahko bi napisal knjigo o tem. Tudi vaš list potegnem iz smetnjaka in ga preberem, kar me zanima. Doma ga namreč ne dobim, ker nisem iz vaše občine.« No, lepa reč! Jerneja Žerovnika sem že na začetku vprašala, zakaj se je odločil za delo pri komunali. Povedal je, da je od 1972 pa do 1978. leta delal v KIK, vendar je tam zaradi vibracij pri stroju dobil srčno nervozo. »Nekaj časa sem se zdravil v vojaški bolnišnici, zdravniki so mi že takrat dejali, da moram popolnoma spremeniti način svojega življenja. Pa sem si rekel – če me bo kaj rešilo, bosta to kramp in lopata. No, tako sem šel zaradi zdravja v ta poklic. Najprej sem delal kot pomočnik jamarja na dupliškem odlagališču smeti. Česa vse nisem tam doživel. Že od prej sem vedel, da mnogo ljudi brska za uporabnimi rečmi po smeteh. Zato sem take dajal na stran, da so jih ljudje v večernih urah in ponoči (tisti, ki so se s tem preživljali in tisti, ki jim je bil to le dodaten vir zaslužka) lažje našli. Ja, tudi take reči se dogajajo pri nas, in tega je čedalje več. Uporabnih smeti pa čedalje manj. Sicer pa sedaj ljudje ne morejo več pobirati iz jame, ker so tja namestili paznika. Mislim, da to ni prav. Ti ljudje niso nikomur škodovali. Le koristno delo so opravljali!« Jerneja Žerovnika sem potem vprašala, kakšen pravzaprav je njegov sedanji poklic. Dejal je, da so v Kamniku trije čistilci. On sam trenutno čisti Ljubljansko ulico do Duplice – po potrebi, pravi, pa pometem tudi kakšno zasmeteno stransko ulico. »Če hočeš delati, je tega vse letne čase dovolj, nikoli ne pometeš vsega. Ko prideš do konca, greš ponovno lahko na začetek, še posebej jeseni, ko veter po mili volji raznaša odpadlo listje. Največ dela pa imamo čistilci spomladi, ko je s cest in pločnikov treba pomesti pesek, ki ga pozimi posipajo po zaledenelih površinah.«

Po mestu morajo pred svojim pragom pomesti stanovalci sami, vendar Jernej pove, da stanovalci niso vedno tako zagnani, ko gre za njihove prage, če pa že pometejo, zgrnejo kupčke smeti na kup in ga tam pustijo. Saj ne, da ga je meni težko potem spraviti v zabojnik, vendar pa se lahko zgodi, da na tisto mesto pridem šele čez nekaj dni, ko je smeti že raznesel veter ali mimoidoči ljudje in avtomobili.

»In čeprav je z odlokom določeno, katero površine morajo stanovalci sami očistiti, se včasih zgodi, da v mestu, kjer stanujejo starejši ljudje, predvsem na Kidričevi, nekaj dni gledam zanemarjen prag ali stransko uličico, potem pa pograbim smetišno in metlo in pometem tudi tisto, kar ni v mojem opisu del in nalog. Čeprav lahko zato, če me ob tem delu vidi kdo iz podjetja, dobim minus točke (!?).

Moje delo je odvisno predvsem od moje lastne iniciative in volje. Če se mi bo zdelo, bom pometel dobro, natančno, lahko pa bi šel mimo smeti površno, brez obremenitve, da se mora vse, tudi mestne ulice, »svetiti« od čistoče. Meni je namreč največji užitek, ko vidim zelo zasmeteno ulico, ki se potem, ko se »spopadem« s smetmi na njej, sveti od čistoče. Naš poklic je poleg vse izpostavljenosti vetru, mrazu in vročini tudi stalno na očeh javosti. Nenehno smo izpostavljeni kritiki. Vendar, Kamničane moram kar pohvaliti. Včasih se ustavijo ob meni in mi v zadregi mimogrede predlagajo, kje bi še morda lahko kaj počistil...« Jernej Žerovnik kar ni mogel nehati pripovedovati. Tudi tega ni pozabil omeniti, da poklic smetarja – čistilca javnih površin ni več tako zaničevan oziroma podcenjevan poklic. Tudi po osebnih dohodkih je to vidno, Jernej trenutno namreč zasluži okrog 360.000 dinarjev, kar pa vse pridno hrani za poletna popotovanja po svetu.

ROMANA GRČAR

Pravočasna in objektivna vest združuje novinarje

V delovni organizaciji Svilanit je bila letos spomladi na srečanju urednikov glasil in organizatorjev obveščanja v občinah Kamnik–Domžale in članov Komisije za obveščanje in politično propagando SO Domžale izrečena želja po tesnejšem medsebojnem sodelovanju in boljši povezanosti vseh odgovornih delavcev za obveščanje kamniškega in domžalskega območja.

Na sestanku, 16. novembra, v domžalski knjižnici je bil ustanovljen aktiv novinarjev in organizatorjev obveščanja obeh občin v sestavi tov. Lavričeva iz Induplati, tov. Malenšek iz Mlinostroja, prav tako Domžale in tov. Skamnova iz Svilanita v Kamniku.

Aktiv si bo prizadeval za boljše medsebojno sodelovanje, ki bo temeljilo na pripravi informacij za delavce, da mu bodo pomagale ustvariti realno sliko o njegovem okolju in družbi, pomagale k boljšemu delu in mirnemu razreševanju konfliktnih stanj.

Do pravega delovnega sodelovanja aktiva pa je seveda še precejšen del poti. Že udeležba na ustanovnem srečanju je bila predvsem iz kamniških delovnih organizacij slaba (dva udeleženca).

V drugem delu srečanja je sodeloval vodja Centra za razvijanje obveščanja v združenem delu pri Delavski enotnosti Dušan Rebolj in udeležencem predstavil možnosti, kako poceni pripraviti glasilo, informator ali bilten. Tu je bilo na praktičnih primerih glasil in drugih informatorjev razloženo, kako je mogoče na razpoložljivem prostoru več in kvalitetneje povedati, ne da bi bile informativne strani natrpane in za delavca manj zanimive.

Tisk vsakega glasila ali informatorja je najcenejši v lastni hiši ob lastni tehniki, seveda z napravami, ki služijo tudi drugim namenim in njihova nabavna vrednost ni prevelika. V poštev pridejo majhni in učinkoviti tiskarski stroji z dobro tiskarsko tehniko in preprostim rokovanjem.

V razpravi so sodelovali tudi udeleženci srečanja, vendar so se njihova vprašanja bolj nanašala na pripravo informacij za našega delavca, to je, kako pravočasno pripraviti objektivne informacije, kako v DO poiskati pomoč delavcem, ki se ukvarjajo z informiranjem.

Aktiv delavcev, ki se ukvarja z informiranjem v občinah Kamnik – Domžale, je ustanovljen. Svojo potrditev si mora zagotoviti še v praksi.

CIRIL SIVEC

Odmevi, polemike, kritična mnenja...

Smučarji smo jezni

Ali je možno, da Komunalno podjetje Kamnik, ki je upravljalec žičnic na Veliki planini, prek Kamniškega občana objasni občanom – smučarjem nekaj nejasnosti.

Prvi teden v decembru, ko na vse slovenskih smučičih, kjer so snežni pogoji ugodni, žičniški sistemi že delujejo, na Veliki planini šele pregledujejo oziroma popravljajo motorje za pogon vlečnic, mažejo žične-vlečne vrvi, sidra še niso obešena itd. O vsem tem so se prepričali nadobudni smučarji, ki so med prazniki (29. novembra) v Tihi dolini pešačili.

Kaj so ljudje na Komunalnem podjetju, ki to upravljajo, delali preko celega lea? Karte so prodali sindikatom v podjetjih in posameznikom že v predprodaji, smučali bi lahko že v decembru – pa nič?! Kdo za to odgovarja? – Pri nas pač nihče?! Poleg tega na ostalih smučiščih podaljšujejo z doplačilom lanske vozovnice, na Veliki planini ne. Da ne govorimo o tem, da se iz leta v leto ne naredi nič novega, niti polomljenih in manjkajočih sider ne zamenjajo.

Če že imajo odgovorni na Komunalnem podjetju tako malomaren odnos do dela in do ljudi, ki so jim žal »nasedli«, plačali karte, ki jih ne morejo uporabljati, kaj res ni nikogar na občini Kamnik, ki bi imel toliko moči, da bi na vse te ljudi vplival ali jih poklical na odgovornost, saj gre glas o vsem tem tudi ven iz Kamnika.

Če je možno, to pismo objavite ali posredujte vsaj pojasnilo enih ali drugih za to odgovornih; kdo pč so to, se ve!

Razočarani in ogoljufani smučarji iz Kamnika

Priprave dolge leto dni

Pred letom in pol smo v Kamniškem občanu opozorili na nedokončane prometne označbe v Groharjevi ulici na Duplici. Manjkajo še talne označbe (črta po sredini ene najbolj prometnih ulic) in ureditev parkiranja na prehodu iz Groharjeve ulice na parkirni prostor ob železniški postaji Duplica – Bakovnik. Številnim problemom ob srečanju vozil na tem delu zaradi po obeh straneh parkiranih avtomobilov se pozimi pridruži še dodatna težava. Nihče namreč noče prevzeti odgovornosti za oranje snega, ker nihče ne mara odgovarjati za morebitno škodo na s snegom zasutih avtomobilih. Zato ostaja zelo prometna cesta do železniške postaje večkrat neočiščena. Težko je razumeti, da kljub sklepom komisije za promet v KS Duplica v vsem tem času ni bilo mogoče potegniti središčne črte in namestili dveh prometnih znakov za prepoved parkiranja. Prav bi bilo, da bi ustrezni organi razloge za tako odlašanje tudi javno pojasnili.

Izgovor, da ni denarja za te namene v tem prikazu ni mogoče.

F. S.

Pozabljeni starejši krajani

V Šmartnem v Tuhinju je že pred vojno obstajalo kulturno prosvetno društvo »Ivan Cankar«, ki je bilo zelo aktivno, saj je pogosto prirejalo razne igre in podobno. Težava je bila v tem, ker niso imeli lastnih prostorov. Imeli so prenovljeni oder, ki so ga vsakokrat sproti postavljali za vsako prireditev v učilnici stare šole, po prireditvi pa spet hitro pospravili, da ni bil moten šolski pouk.

Ko pa so po ukinitvi kmetijskih zadrug iz nedodelanega Zadružnega doma naredili novo šolo, je stara šola ostala prazna; tokrat je vodstvo kulturno prosvetnega društva izkoristilo priložnost in s sofinanciranjem krajevne skupnosti preuredilo prostore v stari šoli v svoje namene.

Mladinci in krajani so s prostovoljnim delom napravili prizidek za oder in lepo urejenimi sodobnimi stranišči. Sedaj pa ta lepo urejen oder, s prostorno dvorano, opremljeno s številnimi sedeži, sameva, kajti kulturno prosvetno društvo »Ivan Cankar« je »zaspalo«.

Naša krajevna skupnost je skupaj z vodstvom Rdečega križa že vrsto let pripravljala srečanje starejših krajanov, starih nad 70 let. Šolsko vodstvo je s svojimi učenci pripravilo nekaj skečev, domači pevski zbor je zapel nekaj narodnih pesmi, nakar so ostarele krajane povabili na zakusko.

Tako so se našli ljudje, ki se malokdaj vidijo, kajti naša krajevna skupnost ima devet naselij, ki so precej oddaljena drugo od drugega. Ob zakuski in dobri kapljici se starejši ljudje razžive in tudi sami kaj zapojejo.

Letos so ostareli krajani zaman čakali takega srečanja, kajti vodstvi krajevne skupnosti in Rdečega križa sta nanje pozabili.

M. P.

Kaj čivkajo vrabci na Zikovi 7

Leto dni že čakamo stanovalci bloka s hišno številko sedem na Zikovi ulici (zadnji novozgrajeni blok na Perovem), da nam izvajalec gradbenih del GRADBINEC uredi okolico bloka. Nekaj dobre volje smo sicer stanovalci že pokazali sami, ko smo v pomladnih mesecih zasadili tri srebrne smrečice in brezi. Potrpežljivo smo čakali na prst, v katero bi posejali travo, da bi se »grdoba« pred blokom spremenila v lepo zelenico. Pa so smrečice in brezi samevale tja do poletnih dni, ko so se na »grdobo« pred blokom naselili Gradbinčevi delavci. Po letu dni so se namreč spomnili, da morajo na naši »zelenici« izkopati kanalizacijski jašek zaradi priprave kanalizacijskih del za novi, načrtovani blok v soseščini. Pripeljali so »mehanskega delavca«, ki je izkopal veliko luknjo. Vsa čast mu, jeklenemu velikanu, uspelo mu je obvarovati naše smrečice in brezi. Pa so prišli za njim ljudje, ki so jim bile rastline napoti; neusmiljeno so jih izpulili in zavrgli za »škarpo«. Neverjetno, gradbeni robot ni poškodoval zelenja, brez napake pa je to uspelo človeškim rokam iz Gradbinca.

Le kaj meni o tem naš sosed, delavec Gradbinca, še več, odgovorni delavec gradbenih in izvajalskih del prav za naš blok!?

Že vnaprej vem, da se bo zlodjem zopet uspelo izmazati; nedavno je bilo v naši okolici vse živo od urejanja zelenic. Tudi naše smrečice in brezi so se znašle na starem mestu, a težko verjamem, da si bodo opomogle od dolgotrajnega ležanja za »škarpo«.

* * *

Milo in tiho tarnajo naši sosedje, ki imajo svoja stanovanja ob severni strani bloka, ki je delno zastekljena. Že pred časom so opozorili, seveda zopet našega soseda, na mokroto, ki udarja skozi slabo zatesnjeno steno. A so se vsi njegovi izgovori ujeli na neobstoječo visoko lestev, s katero bi zadevo lahko sanirali. Predlagam našemu neiznajdljivemu sosedu, da na pomoč prikliče poklicno gasilsko enoto iz Ljubljane, ki zanesljivo tako visoko lestev ima. Morda bi mu na pomoč priskočili za bistveno nižjo ceno naši kamniški planinci, ki so vajeni še veliko težjih vzponov, kot bi bil na naš blok na Zikovi 7.

Predloga mu polagam na srce, kajti vlaga se zna kaj hitro preseliti in razširiti iz hodnika v stanovanja. Potem bo problem in predvsem škoda še bistveno večja.

* * *

Da bi me kdo ne držal za besedo, novica mi je na uho prišla po viru »REKLA-KAZALA«, zato je čisto mogoče, da je navaden čvek. Menda se kanijo naši predstavniki HS pritožiti Postaji milice v Kamniku, ker jim je pred časom zaradi nepravilnega parkiranja pustila za brisalci stekel »nečedna« sporočila, ki udarijo po denarnicah. Prosim, da tega v mojem imenu ne storijo, ker menim, da je bil ukrep PM pravilen. Mnenja sem celo, da bi ga, smiselno, večkrat uporabili. Pač pa predlagam prizadetim, da se pritožijo (tudi v mojem imenu) prodajalcu stanovanj, ki nam je le-ta prodal brez parkirnih prostorov. Če morda ne vedo pravega naslova za pritožbo, ga citiram: SAMOUPRAVNA STANOVANJSKA SKUPNOST OBČINE KAMNIK p. p. pooblaščeni izvajalec investicijskih del Stanovanjsko in komunalno gospodarstvo SKG p. o. Kamnik, ki ga je ob podpisu pogodbe o nakupu stanovanj zastopal direktor Ivan ROJC, oec, zdaj pa že nekaj časa Marjan GRILJC, dipl. iur.

Ni se mi treba zahvaljevati za nasvet; opravila sem le svojo dolžnost!

* * *

V naš tako težko pričakovani blok, nekoč imenovan D2K2, smo se končno vselili. Postal je naš dom s hišno številko 7 na Zikovi ulici. Pa so se nam, zlomek, pridružile še nove prebivalke: MRAVLJE. Vsak dan jih je več. Drobcene, rdeče stvarce se predvsem sprehajajo po kopalnicah in v kuhinjah ob zračnih jaških. Menda prihajajo iz izolacijskega materiala – stiroporja – ki jim predstavlja pravo poslastico. Že zdaj me skrbi, kam bodo šle s trebuhom za kruhom, ko bodo tega požrle!?

IVANA SKAMEN

Gradnja prizidka k osnovni šoli Nevlje se je začela pred mesecem dni, tako da bodo neveljski malčki že prihodnje leto obiskovali širše in lepše prostore; če se seveda lahko zanesemo na napovedi odgovornih. **M.R.**

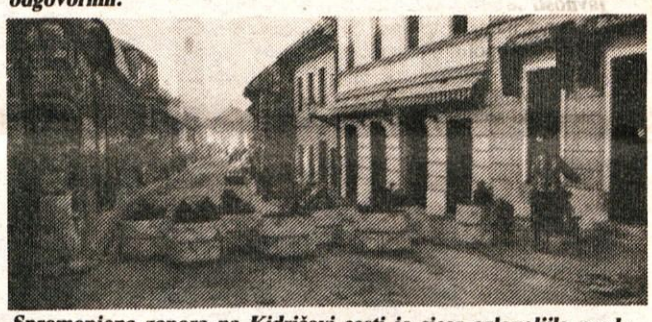

Spremenjena zapora na Kidričevi cesti je sicer ozlovoljila predvsem voznike, ki so vse preradi kršili prometne predpise, cesto pa je končno le spremenila v prijetno sprehajališče.

Bogato delo v podružnični šoli Mekinje

Obiskali smo podružnično šolo Frana Albrehta v Mekinjah in se pogovarjali o delu, uspehih in težavah, s katerimi se srečujejo v vsakodnevnem življenju. Ta podružnična šola je med drugim znana po povezovanju z okolico, medsebojni pomoči in o interesnih aktivnostih, ki se jih učenci udeležujejo. Vsestranske aktivnosti uvrščajo to šolo med tiste, ki dobro vedo za svoje poslanstvo, ki dobro vedo, da je šola kvalitetnejša, če se povezuje z neposrednim družbenim dogovarjanjem tudi zunaj šolske ograje. Zanimalo nas je, kje so tisti motivi, ki usmerjajo te dejavnosti. Razmišljanje nas je pripeljalo tudi do vprašanja, če so štiri učne moči, skupaj z upraviteljem šole, tisti, ki uspevajo tako oblikovati fizionomijo šole. Prepričali smo se, da je temu tako. V pogovoru sta sodelovala upravitelj šole Lovro Peterlin in učiteljica, mentorica vrste interesnih dejavnosti, Bernarda Rifel.

Podružnična šola v Mekinjah je štirirazrednica. Šolo obiskuje 75 učencev od prvega do četrtega razreda. Vsi razredi so samostojni – nekombinirani, pouk pa je dopoldanski in popoldanski. Organizirano imajo tudi malo šolo. V posameznih razredih je okrog 20 otrok. To šolo obiskujejo otroci iz Mekinj, Zduše in Podjelše, nekaj otrok pa tudi iz Godiča, Vodic in Brezij. Otroci višjih letnikov se vozijo v šolo v Stranje, nekateri pa v centralno šolo Frana Albrehta v Kamniku.

Povezanost podružnične šole s centralno je po besedah upravitelja šole, Lovra Peterlina, zelo dobra. Redno se udeležujejo učiteljskih konferenc in vsa vprašanja sporazumno rešujejo. Podružnične predloge skupaj obravnavajo in v okviru materialnih možnosti tudi rešujejo. Šola sama pa redno organizira razne proslave, športne dneve, naravoslovne dneve, kulturne dneve in druge dejavnosti.

Pokroviteljstvo nad to podružnično šolo ima delovna organizacija Svilanit. Z dosedanjim sodelovanjem so v šoli nadvse zadovoljni. Marsikateri problem in zagato uspejo rešiti prav zaradi izostrenega posluha pokrovitelja. Tudi materialna pomoč je izdatna; zadovoljni pa so otroci, ki se učijo v lepih in svetlih učilnicah. Redno vsako leto šolski otroci nastopajo v Svilanitu ob 8. marcu in tovarniškem prazniku. Otroci se vedno veselijo srečanja z delavci Svilanita.

O interesnih dejavnostih nam je pripovedovala Bernarda Rifel, ki vodi tudi pevski zbor šole. Pevski zbor sestavljajo otroci vseh razredov, nastopajo na različnih proslavah in tudi v krajevni skupnosti. Zbor ima zelo tesne stike z osnovno šolo Ihan, zato, ker oba zbora nosita ime po Karlu Destovniku-Kajuhu. Srečanja so vsako leto, združena z bogatim kulturnim programom. Otroci so bili zelo veseli sodelovanja na letošnjem občnem zboru Planinskega društva Kamnik. Planincem so zapeli vrsto prijetnih in vsebinsko bogatih pesmi, tudi s planinsko tematiko. Udeleženci občnega zbora so jih nagradili z burnim aplavzom. Sodelovali so tudi na kulturno-zabavnem popoldnevu kamniških upokojencev. Razveselili so številne poslušalce, ki kar ne morejo pozabiti prijetnih melodij iz mladih grl.

Pevski zbor nastopa tudi na proslavah v šoli in zunaj nje.

Planinski krožek je dobro zaživel. Organizirali so vrsto poučnih pohodov in izletov, ki se jih otroci radi udeležujejo. Trenutno pri organiziranju nastopajo manjše težave. Vzgoja ljubezni do narave in planinstva sodi v širši okvir vzgoje in tovarištva, zato bi kazalo to aktivnost še popestriti in poglobiti, a ne dvomijo, da ne bi uspeli, nam je zagotovila sogovornica.

Zelo dobro so obiskani športni, naravoslovni in kulturni dnevi, saj se na njih otroci izpopolnjujejo v znanju.

Tudi podmladek Rdečega križa, vanj je vključenih veliko otrok, dobro dela in vsaja v srca mladega rodu ljubezen in voljo pomagati ljudem. V ta okvir dela spadajo tudi čistilne akcije.

Poleg teh dejavnosti otroci tudi raznašajo Kamniškega občana, tako, da ga prejmejo v vsako hišo. Redno oskrbujejo vojaško pokopališče iz prve svetovne vojne.

Otroci s tako aktivnostjo razveseljujejo ne samo štiri učitelje, ki vlagajo v delo z njimi več, kot so dolžni, ampak tudi starše in vse, ki prihajajo v stik s šolo.

Mentorica Bernarda Rifel nam je povedala, da so redne šolske in interesne dejavnosti kar bogate in da so v to delo enakomerno vključeni vsi učitelji, ki si med seboj tudi sicer pomagajo, zato je na taki šoli poučevati nadvse prijetno.

Med pogovorom v šoli smo slišali še vrsto predlogov in želja, ki bi jih hoteli uresničiti in vpeljati v redni šolski program, pa zato ni vedno dovolj možnosti. Prepričani so, da bodo postopoma v tem uspeli, saj imajo dobro osnovo in podporo pri odgovornih v centralni šoli in krajevni skupnosti, s katero pa bi želeli navezati še tesnejše stike.

Otroci 4. razreda so ob našem obisku pokazali kaj znajo; zapeli so nekaj pesmi in se vedrega srca poslovili.

STANE SIMŠIČ

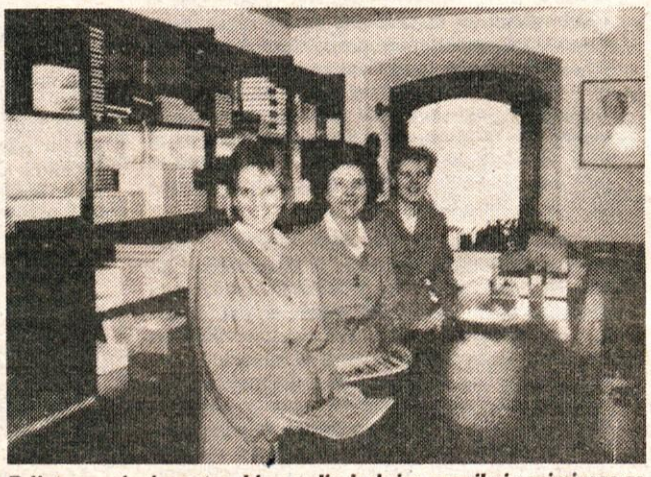

Prijetno urejeni prostor, ki na policah skriva marsikaj zanimivega za šolarje in tudi za odrasle.

Imamo novo knjigarno

Prav veseli smo lahko, da je Državna založba Slovenije v Kidričevi ulici odprla svojo novo knjigarno in tako izboljšala tovrstno ponudbo.

Prostori sicer niso preveč veliki, sta pa toliko bolj prijazni prodajalki Marina in Erika ter poslovodkinja Helena Bombač, ki nam je predstavila bodočo dejavnost knjigarne. Velik poudarek so namenili papirniškemu materialu in tiskovini, ki jo lahko tudi dostavijo na željo naročnika. Seveda poleg tega ne bo manjkalo šolskih potrebščin ter vsakovrstnih igrač za otroke.

Ob bližnjih praznikih pa bodo poskrbeli za že pripravljena in lično zavita darila. Kot v vsaki knjigarni, tudi ne bo primanjkovalo revij in dnevnega časopisja, le izbira knjig je zaradi pomanjkanja prostora manjša, kot bi lahko bila. Vendar obljubljajo, da bodo tudi ta problem sčasoma rešili.

Tako torej, čas je, da se sami prepričate o vsem tem!

JANEZ BALANTIČ

Nastop pevskega zbora

Umetnine iz depojev našega muzeja

Letos se bo izteklo petindvajseto leto dela in življenja Kamniškega muzeja. Čeprav to ni tako dolga doba, je vendarle dovolj za prikaz prvih rezultatov, za pogled na preteklo in predvsem na prihodnje delo. Delavci kulturnega centra in muzeja so se odločili, da v počastitev jubileja prikažejo širši javnosti izbor umetnin, ki jih drugače hranijo v muzejskih depojih in ki so po večini javnosti še neznane.

Muzej namreč že vsa leta prizadevno dopolnjuje svoje zbirke z zbiranjem, nakupi in darili. Velika zahvala gre predvsem darovalcem, ki so res veliko prispevali k obogatitvi kulturne dediščine.

Prve umetnine je muzeju poklonila članica muzejskega sveta, Fanika Kratnar, poverjenica Zbirnega federalnega centra. Po njeni smrti je muzej, ostanek Zbirnega federalnega centra (v Kamniku znanega kot Kratnarjeva zbirka) razglasil za kulturni spomenik, umetnine strokovno obdelal, kar pomeni, da so jim pripisali avtorje, jih restavrirali in razstavili. Tako si lahko vsak obiskovalec sam ustvari svojo sodbo o usodi slovenske kulturne dediščine, ki se je ohranila.

Nemalo del je bilo uničenih med drugo svetovno vojno ali pa so se izgubila neznano kje. To, kar se je ohranilo, je namreč le skromen del tistega kulturnega bogastva, ki je bilo ustvarjeno skozi stoletja in potem zbrano na naših gradovih. Ravnateljica Kulturnega centra Kamnik, Mirina Zupančič, je poudarila, da želijo z razstavo doseči predvsem dvoje; prispevati nekaj novih podatkov v umetnostno zgodovino in pokazati ljudem, kako skrbijo za kulturno dediščino, ki so jo jim zaupali v varstvo.

Na ogled so nam prireditelji ponudili nadpovprečno kvalitetna dela, ki so zaživela kot svet zase, čeprav so nastala v različnih časovnih obdobjih in v različnih deželah. Naj opozorim le na nekaj umetnin, ki sem jih ujel v objektiv fotografskega aparata. Slika Ludwiga Hermanna Staro mesto ob kanalu izvira iz sredine devetnajstega stoletja, iz časov romantike. Romantično vzdušje daje podobi viharno oblačno nebo; njegova temačnost se nad mestom še stopnjuje, kar daje slutiti bližajočo se nevihto. Virtuoznost slikarja dokazujejo odlična kompozicija, odsevi na vodni gladini, odlično naslikane figure in mračno nebo. Slika nam predstavlja značilno holandsko pokrajino. Ta slika dokazuje, da je slovensko plemstvo pogosto naročalo slike tujih avtorjev.

Drugače na razstavi prevladujejo domača dela, od katerih je zelo značilna za svoje obdobje (predbarok) upodobitev sv. Mi-

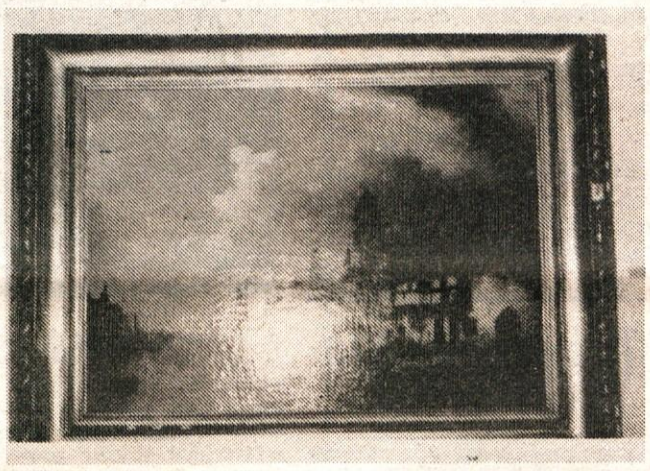

klavža z originalnim rezljanim okvirom. Kljub poljudnejši izvedbi je umetnina zaradi celostnega učinka in kulturnozgodovinske pričevalnosti prelep izdelek umetnosti 17. stoletja na Slovenskem. Omenil bi še nekaj kiparskih skulptur z nabožnimi motivi, ki zaradi svoje raznoliko-

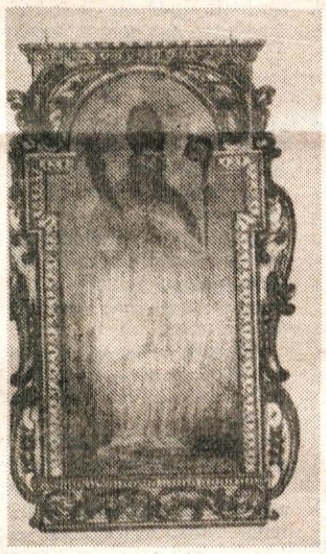

sti, ki jo laik sicer težko opazi, prijetno poživijo razstavo. Naj končam z mislijo Marka Lesarja, ki je izbral razstavljena dela in jih smiselno razporedil po prostoru: »Ob razstavljenih umetninah vedno znova spoznavam, da je ta košček zemlje pod vencem Kamniških planin dihal z zahodnoevropskimi pljuči, saj so naše dežele del zahodnoevropskega telesa v preteklosti vedno bile.

Premnogokrat v umetnostnem življenju ravno anonimne umetnine mnogo več povedo, kot tiste podpisane, ki jih občudujemo bolj zaradi zvenečih imen, kot pa resničnega doživljanja umetnosti. Zavedati se moramo, da bomo pravo sliko o umetnosti in preteklosti naših krajev dobili samo s tem, če bomo zbrali in preučili celotno dediščino. Šele potem jo bomo pravično presojali, bolje cenili, in kar je najbolj važno: ohranili! Naj ta razstava prispeva k temu.

MATIC ROMŠAK

Nina z izvajalci literarnega večera

Literarni večer s pesnico Nino Osredkar

Kulturni center Kamnik – Matična knjižnica, je imel srečno roko, ko je v svoj program vključil tudi zanimivo srečanje s pesnico Nino, sicer učiteljico na osnovni šoli Toma Brejca. Prepolna dvorana nad kavarno v Kamniku je samo potrdila, da si Kamničani takih srečanj še kako želijo in znajo ceniti umetniške stvaritve.

Nepozabni petkov večer četrtega decembra 1987 bo še dolgo odmeval v kulturnih krogih Kamnika, zlasti pa med obiskovalci tega srečanja, ki so prireditev nagradili s splošnim odobravanjem.

O knjigi in kulturi pri nas je v uvodnem delu razmišljala Saša Kos, nato pa je v glasbenem delu nastopil baritonist Ivo Kordaš ob klavirski spremljavi Barbare Kordaš. Dušan Osredkar je recitiral več Prešernovih pesmi.

Osrednji del literarnega večera je bogato izpolnila Nina Osredkar. Recitirala je vrsto svojih tenkočutnih in globoko razmišljujočih verzov, na klavirju jo je spremljala Martina Bohte.

Poslušalci so doživljali duhovnost njenih pesmi in pozorno spremljali vsak nov stih, ki ga je Nina znala na svoj način prenesti v misli navzočih.

Požela je polno priznanje. Lahko smo zadovoljni, da smo imeli priložnost prisostvovati tako bogati in vsestransko uspešni kulturni prireditvi, ki prav gotovo ne bo ostala neopazna v našem in širšem slovenskem kulturnem prostoru.

V roke mi je prišla njena lična zbirka »Ostane le ruša«, ki je pred leti izšla v samozaložbi, a se v njej jasno vidi usmeritev pesnice.

Veljalo bi razmisliti o novi zbirki in vanjo vključiti pesmi, ki so nastale kasneje. Kulturna skupnost Kamnik naj bi gmotno sodelovala pri tej zbirki in jo ponudila pričakujočim bralcem. S tem bi omogočili, da bi pesmi prodrle v širši kulturni prostor.

Poudariti velja, da sta dve njeni pesmi vključeni v zbirko slovenske poezije in da je Nina tako v polnem pomenu besede uvrščena med slovenske pesnice.

Taki in podobni večeri so lahko tudi velika spodbuda za nekatere skromne in neodkrite umetnine, in hkrati priložnost za predstavitev širši kulturni javnosti.

Vsem nastopajočim lahko le čestitamo za tako bogat in skrbno izbran program ter enkratno interpretacijo. Še posebej se zahvaljujemo Nini Osredkarjevi in upamo, da bo še kdaj pripravila kakšen podoben večer. Sicer pa je bil to kulturni dogodek kakršnih si v Kamniku še želimo.

STANE SIMŠIČ

Koncert Martina Krpana

Končno smo dočakali tudi nekaj tako dobrega, kot je skupina Martin Krpan z neuničljivim Vladom Kreslinom v vlogi vokalista. Vodilni slovenski rockerji so s svojim izdelanim zvokom in ostrim zvenom v večnamensko dvorano pritegnili staro in mlado, vse kar leze in gre ter se seveda vsaj malce zanima za tovrstno glasbo.

Skoraj dveurno prireditev je začela mlada predskupina Arché iz Straj in fantje so pokazali, da solidno obvladajo inštrumente in bomo verjetno zanje zopet kmalu slišali.

Nato so stopili na oder Krpanovci in začelo se je zares. Kdo ne pozna pesmi Dan neskončnih sanj. Od višine se zvrti. Je v Kamniku še kaj odprtega, kot je zapel Vlado, pa zmagovalko letošnje Pop delavnice Še je čas, ki so jo morali fantje kar dvakrat ponoviti. Navdušena množica je zahtevala ponovitve, vendar je vsake stvari enkrat konec,pa naj bo še tako dobra.

Fantje so odšli z odra in za nekaj besed smo poprosili Kreslina, ki je v dejal, da je izredno presenečen nad toplim sprejemom občinstva in da bi v Kamnik z velikim veseljem zopet prišel, seveda če ga bo kdo povabil na nastop.

Navdušenega občinstva nismo spraševali za mnenje, pač pa je o celotni organizaciji več povedal Iztok Čebašek, predsednik OOZSM SENŠRM.

...je v KAMNIKU ŠE KAJ ODPRTEGA...

predskupina Arche je dobro opravila svojo nalogo...

Dejal je, da sta ekonomsko naravoslovna ter agroživilska šola, oziroma njuni mladinski organizaciji že dolgo načrtovali ta koncert, žal so ga uspeli uresničiti šele sedaj. Problemi so bili predvsem organizacijske narave, končno so le uspeli in z veliko vnemo pripravili vse skupaj, od angažiranja skupine pa vse do postavitve odra, ki jim je povzročal še največje probleme. Malce jih je skrbel tudi obisk, saj so bili stroški za pripravo in organizacijo precejšnji, vendar so v preprodaji prodali petsto vstopnic in si že pred koncertom zagotovili vsaj povrnitev vseh stroškov. Sami so poskrbeli tudi za redarje in kot opazovalci lahko potrdimo, da so koncert kljub zamudi solidno izpeljali ter blagorečeno vsaj malce predramili kamniško rock sceno, ki je pravzaprav ni.

Prav zanimivo bo videti, če bodo mladinci iz obeh šol zmogli toliko poguma in nadaljevali s kakim podobnim koncertom, za katerega že držimo pesti.

J. B.

Ljubiteljski likovniki v Veroniki

Ob desetletnici delovanja so v razstavišču Veronika v Kamniku razstavljali nekateri izmed članov Likovnega društva Kamnik.

Zametki delovanja društva segajo v leto 1977 z ljubiteljsko osnovnošolsko dejavnostjo na Osnovni šoli Toma Brejca. Kasneje so prerasli v širšo dejavnost, ki danes obsega sekcije cicibanov, mlajših pionirjev in mladincev, ki jih že od vsega začetka vodi mentorica Lojzka Kovač. Pred dvemi leti pa je bila osnovana še sekcija za odrasle, katerim posreduje likovno znanje priložnostni mentor – strokovnjak.

Druženje ljubiteljskih likovnikov v formalnih društvih je vsekakor smiselno in največkrat edini način, da se pod kakovostnim mentorstvom preseže diletantizem in doseže kolikor toliko solidno likovno raven. Tudi pri izboru del za pričujočo razstavo so bili postavljeni kriteriji, ki naj bi preprečili morebitne spodrsljaje v kakovosti.

Na razstavi sodeluje deset avtorjev različnih poklicev, izobrazb in likovnih stremljenj. Njihova dela segajo od začetniških iskanj do zrelejših likovnih stvaritev, ki jih nekateri realizirajo že v svobodnejših likovnih pristopih.

Večina likovnikov izhaja iz realističnih motivnih in stilnih izhodišč. Povsem ljubiteljski pristop k slikanju tihožitja je viden v dveh oljih Andreja Bernota in akvarelih Jarinke Pajntar z motiviko rož. Že bolj študijski pristop k slikanju tihožitja pa opazimo v dveh pastelih Marjana Novaka. Ljubiteljske ravni ne presega tudi Karlo Hruza v krajinah, slikanih v tehniki akvarela s tušem. Jože Mihelič izhaja iz takoimenovane kmetske naive, v katero vnaša včasih elemente s fantazijskim nadihom. V mešani tehniki gvaša, tempere in tuša ustvarja Maja Zajc. Njeni robustni »kiparsko« risani akti z močno poudarjeno konturo in male slike plesalk so slikane z intenzivnimi barvami in delujejo močno ekspresivno. Izredno zanimive so popotne skice, kolorirane arhitektonske risbe študentke arhitekture Helene Sekavčnik s potovanja po Grčiji. Linorezi Handija Behriča, po poklicu grafika, so fantazijsko simbolični, njegove slike v kombinirani tehniki pa nekakšne monotipije z zanimivo površinsko strukturo in risarskimi vložki. Lojze Kalinšek, sicer likovni pedagog, rešuje ozadja svojih aktov v olju z črtovno in ploskovno mrežo, kar ga vodi včasih v bližino abstrakcije. Solidno rezbarsko znanje je pokazal Mirko Mrčela, z reliefom sejalca in dvema sedečima otroškima figurama, plastikama v lesu. Iz povprečja izstopata dva portreta. Trdno izrisan, vendar rahlo ekspresiven avtoportret Maje Zajc in poetičen, z izpraskanimi linijami v olju izveden portret, delo Lojzeta Kalinška.

Razstava, v organizaciji ZKO in Likovnega društva Kamnik, je bila postavljena tudi v počastitev dneva republike; odprta je bila od 25. 11. do 10. 12.

DUŠAN LIPOVEC

Preklicujem sezonsko smučarsko vozovnico 87/88 za Veliko planino pod številko 0877 Miha Uršič, Kamnik.

Sobo, ogrevano, s souporabo kopalnice najame dijak 1. letnika veterinarske šole, gre tudi za sostanovalca. Breznikar Simon, ul. heroja Staneta 5, 63310 Žalec ali telefon (063) 712-325.

ljubljanska banka
Gospodarska banka
Ljubljana, n. sub. o.
Poslovna enota Kamnik

ŽELI USPEŠNO NOVO LETO 1988 VSEM USTANOVITELJICAM, POSLOVNIM PARTNERJEM IN OBČANOM TER SPOROČA, DA NAMESTO NOVOLETNIH VOŠČILNIC NAMENJA SREDSTVA UČENCEM OSNOVNE ŠOLE NEVLJE.

Novoletne želje

Zanimalo nas je, kakšne želje imajo na novo leto učenci osnovne šole Frana Albrehta v Kamniku. Nekateri so se pod želje podpisali, nekateri pa želijo ostati anonimni.

KAJ SI ZA NOVO LETO ŽELIJO PETOŠOLCI?

– Želim se vrniti v zgodovino, ko so nosili dolge obleke, imeli kočije in veliko denarja; rada bi dobila očima; želim, si da mamica ne bi bila tako živčna; rada bi spoznala lepega, prijaznega fanta. (Petošolka)

– Za novo leto si želim nov motor. (Robi Vrhovnik)

– Želim si nemškega ovčarja z rodovnikom. (Peter Pšeničnik).

– Želim si, da ne bi bilo vse tako drago. Želim si veliko zdravja in sreče. Da bi se dobro učil, da bi lahko prebral veliko knjig. In, da ne bi bilo vojn. (Peter)

– Želim si, da bi vsi otroci imeli svoje starše. (Mateja Cerar)

– Želim si, da bi imel dobre ocene in srečo. (Rok Berglez)

– Želim si, da na svetu ne bi bilo lakote, vojn, bolezni in jedrskega orožja. (Jana Vrlinšek)

ŽELJE ŠESTOŠOLCEV:

– Želim si, da bi bilo za novo leto v naši družini lepo in prijetno. (Marko Osolnik)

– Pri vsakem predmetu si želim tri petice. (Rok Vidmar)

– Rad bi bil odličen. (Boštjan Burkeljca)

– Rada bi imela motor. (Petra)

ŽELJE SEDMOŠOLCEV:

– Za novo leto si želim koš veselja in svetovni mir brez jedrskega orožja. Želim si tudi palice za smučanje in veliko sreče pri igri 3 x 3.

– Želim si, da bi zapadlo veliko snega, da ne bi bilo treba hoditi v šolo. (Bojan)

– Želim si dobiti poljub od Urške in Nataše. (Blaž)

– Za novo leto si želim, da bi bil vse življenje zdrav in srečen in da bi dobil videorekorder.

– Želim si, da ne bi dobila ukora.

– Želim si, da bi bili vsi okoli mene nasmejani in zdravi. (Jasna)

– Za novo leto si želim, da bi dobila hlače, pulover, srebrn prstan in uro.

– Želim si mir, brez vojn in ne previsokih cen. Saj pravi pregovor: »Če bi ljudje toliko naredili za srečo in mir, kot naredijo za jedrsko orožje in prepire med ljudmi, bi bil danes raj na zemlji. (Uroš)

– Za novo leto si želim eno škatlo petard.

– Želim si, da bi dobil računalnik Commodore 64. Ker mi je nedosegljiv, je to zares samo želja. (Jani)

– Želim si nove smuči in palice.

– Želim si, da bi bil dober košarkaš. (Robi)

– Želim , da ne bi bilo odlagališča jedrskih odpadkov v Kamniški Bistrici. Poleg tega si želim, da bi za novo leto prišel na dopust brat, ki je v vojski. (Boštjan)

– Želim si, da bi bilo novo leto bolj uspešno. Poleg tega si želim siamsko muco, veliko lepih oblek in da bi veliko potovala po svetu. (Laura)

– Želim si, da bi mi starši dovolili imeti v stanovanju psa. Rada bi tudi večkrat šla na obisk k sorodnikom in prijateljem ter spoznala veliko novih prijateljic. (Maja)

– Želim si, da mi ne bi bilo treba več toliko misliti, da bi bil svet lepši in da naša država ne bi bila tako zadolžena. Za novo leto bi večerjala z nekom, ki mi je všeč, in z njim popila kozarec šampanjca. (Simona)

Tradicionalno srečanje slepih in slabovidnih

Slepi in slabovidni iz Kamnika in Domžal so se v četrtek, 10. decembra sestali v prostorih društva upokojencev KAMNIK. To srečanje so namenili praznovanju DNEVA REPUBLIKE in pa seveda društvenim nalogam ter medsebojnemu spoznavanju in krepitvi tovarištva.

Tak način srečevanja je že ustaljen in predstavlja za slepe in slabovidne prijetno in uspešno obliko dela.

V okviru medobčinskega društva ljubljanske regije, sem spadata tudi občini Kamnik in Domžale, je društvevo življenje zelo dinamično in pestro. V društvo je vključenih nad 700 članov, iz obeh občin jih je okrog 70. Članstvo se vsako leto povečuje, tako da so v društvo vključeni skoraj vsi slepi in slabovidni.

Srečanja so se poleg članov društva udeležili še: DAVORIN GREGORIČ, predsednik občinske konference SZDL Kamnik, Matjaž Brojan, predstavnik občinske konference SZDL Domžale, predstavnik društva upokojencev Kamnik, predsednik meddruštvenega odbora Ljubljana Janez Hrovat in predsednica skupščine socialnega skrbstva občine Kamnik Ivana Skamen, ki je govorila o društveni dejavnosti, o skrbi naše družbe za slepe in slabovidne in o problemih, s katerimi se danes srečujemo pri zagotavljanju gmotnega položaja slepih. Izrazila je željo, da bodo težave kljub resnosti gospodarskega položaja v prihodnje uspešno rešene.

Milan Trojan pozdravlja udeležence srečanja

Milan Trojan, član delegacije meddruštvenega odbora, v kateri sodelujejo še Janez Koželj in Ivanka Krumpačnik, je opozoril na nekatere konkretne naloge društva in se zahvalil širši skupnosti za razumno reševanje njihovih problemov. Gmotni položaj je po njegovem mnenju še kar ugoden, čeprav se v zadnjem času poslabšuje.

Srečanje sta pozdravila tudí predstavnik SZDL iz Domžal, Matjaž Brojan in predsednik občinske konference SZDL Kamnik, Davorin Gregorič. Izrazila sta željo, da bi društvo tudi v prihodnje tako uspešno delovalo.

Janez Hrovat, predsednik medobčinskega društva slepih in slabovidnih Ljubljana, je izrazil zadovoljstvo nad dobrim sodelovanjem krajevnih dejavnikov z društvom slepih in slabovidnih.

V kulturnem in prazničnem programu je sodeloval oktet bratov Pirnat. Zapel je več lepih narodnih in umetnih pesmi. Prisotni so uživali ob izredno kakovostnem petju.

Recitacijska skupina ŠENSRM iz Kamnika, sodelovali so štirje dijaki in dijakinje, je približala lepe in prijetne verze, prirejene za ta čas.

Oba dela kulturnega programa sta bila zelo dobro sprejeta, vsi udeleženci so bili zelo zadovoljni.

Organiziranje društvenega življenja in povezovanje članstva zahteva veliko zavzetosti, razumevanja in vztrajnosti. Člani se redno, vsaka dva meseca, sestajajo in takrat rešujejo nakopičene probleme. Skoraj vsi člani društva so upokojeni. V obeh občinah se le dva člana izobražujeta, eden pa je zaposlen kot telefonist.

V pogovoru z Milanom Trojanom in Janezom Koželjem so bili razgrnjeni številni problemi in težave, s katerimi se srečujejo, govorili so tudi o njihovih jutrišnjih nalogah. Že danes se pripravljajo na štiridesetletnico društva, ki jo bodo slavili v prihodnjem letu in prepričani so, da bodo tudi širši javnosti znali pokazati, kaj vse so s svojim delom dosegli.

Lahko bi rekli, da slepi in slabovidni uživajo polno razumevanje družbenih dejavnikov, zato so do sedaj uspeli rešiti kopico težav, ki bi jih brez pomoči verjetno ne zmogli.

Kljub temu, da so slepi in slabovidni prikrajšani za vrsto življenjskih ugodnosti, gojijo različne zvrsti športa in drugih aktivnosti. V okviru svoje dejavnosti organizirajo tekmovanja v smučanju, šahu, lahki atletiki, kegljanju in še nekaterih drugih športih. Slepi in slepovidni želijo na ta način svojo dejavnost prilagajati običajnemu življenjskemu utripu. Prizadevni so kot radioamaterji, organizirajo razne tečaje in seminarje z namenom, da se v okviru možnosti vključujejo v družbena dogajanja. V društvu deluje še pevski zbor ter aktiv žena in mladine. Vsi dosegajo dobre rezultate.

Tako kot v prejšnjih letih, bo tudi tokratno srečanje spodbuda za še bolj uspešno delo društva. Želimo jim da bi pri tem imeli srečno roko. STANE SIMŠIČ

Nagelj na silvestrovanju na Vegradu

Ansambel NAGELJ na lovski prireditvi na Vegradu.

Glasbeno življenje v dolini pod Kamniškimi planinami je zadnji čas v polnem razcvetu. In to dobesedno, saj se je ansambel bratov Krt in Gasilskem godbenikom s starodavnimi instrumenti pred letom pridružil še narodnozabavni ansambel Nagelj.

Prvič je nastopil s tem imenom na lovski prireditvi v začetku letošnjega leta na Vegradu. Potem je zabaval poslušalce širom po Sloveniji, med drugim je poskrbel za dobor voljo ob »šranganju«, ko so udeleženci letošnjega Kmečke ohceti obiskali Kamniško Bistrico in Veliko planino. Prireditev je posnela tudi RTV Ljubljana.

Vsak teden zavzeto vadijo nove skladbe na besedila Ivana Sivca in v uglasbitvi Francija Lipičnika.

Za Silvestrovo bodo znova pokazali, kaj znajo in sicer na silvestrovanju, ki ga prireja Lovska družina Stahovica v Lovsekm domu na Vegradu. Predstavili bodo tudi novo pesem o stahoviških lovcih. Občani Kamniške Bistrice, Godiča, Črne in drugi bodo torej lahko pričakali Novo leto v pravem lovskem vzdušju, saj ne bo manjkalo tudi lovskega »ajmohta« in drugih posebnosti. F. S.

Otroci smo že nestrpni...

Komaj čakam konec leta in s tem dedka Mraza. Vsako leto se spomni na nas tovarna Donit. Upam in želim, da bi se spomnila naše šole tudi letos. Najprej pa bi se tovarni Donit rad zahvalil za vse, kar nam je že podarila. Posebno smo veseli opreme: štedilnika, omarice, glasbil itd. Seveda, mi učenci smo zelo veseli sladkarij – čokolade, bombonov, piškotov, lizik, fig – in drugih dobrot.

Zato je naša dolžnost, da nastopamo z raznimi igricami, recitacijami in s pevskim zborom. Tu na Selih imamo ob tej lepi, obnovljeni šoli še eno veliko željo. Radi bi telovadnico.

Marko Mali, 4. r.
OŠ Sela

Telo v fotografijah Toneta Stojka

V Stolovem Interieru na Duplici razstavlja znani fotograf in dolgoletni urednik fotografije v tedniku »Mladina«, Tone Stojko. Serija črno-belih fotografij nosi naslov »Izgubljeno telo J. K.« in je letos izšla tudi v knjižni obliki.

Stojkov fotografski pristop in izpovedna iskanja so izrazito osebno obarvana. Svetlobni odtisi dogajanja, fotografsko ujeti kot zaznamovanje materialnega, odražajo njegovo svojstveno dojemanje stvarnosti, ki se konceptira v zanj značilnem vizualnem jeziku.

Omejene fotografije lahko stilno razvrstimo v dva ciklusa: »Ljubljana 1983, Zandvoort 1984« in »London 1985, Pariz 1985, Budimpešta 1986«, kakor so tudi poimenovane. Njihova skupna nit je ženska figura v ospredju, postavljena v prirodno oziroma urbano okolje. V večini fotografij je vzdolžna os fotografskega pogleda horizontalna, včasih rahlo usmerjena proti tlom, kot je pač značilno za najpogostejše človekovo gledanje.

V prvem ciklu zanima avtorja predvsem fenomen gibanja, ki ga transformira v svojsko vizualno govorico. Ženska figura na peščeni obali, njeni lasje in svetle tančice v vetru ter peneče morje se stapljajo v fantastično vidno simfonijo. V fotografijah ujeti trenutki gibanja ustvarjajo z igro naključij svojevrstno vizualno senzacijo. Žensko telo v plahutajočih tančicah se skozi fotografsko optiko spreminja v navidezna nerealna bitja, magične figure, v fantastično morsko favno, v morske vile, sirene, meduze, ptice.

Tudi v drugem ciklu fotografij je v prvi plan postavljeno žensko telo v krčevitih, neobičajnih pozah, nekakšen »krik telesa«, z razpoznavnimi ozadji eksterierjev Londona ali Pariza. Figura je grozljivo osamljena in izničena ob monumentalni in brez osebni velemestni scenariji.

Dogajalo se sicer ni nič usodnega. Ostali so le bežni fotografski zapisi, sicer estetsko dovršeni posnetki »Izgubljenega telesa plesalke J(asne) K(nez)«; ženska figura, enkrat izgubljena v igri kozmičnih sil narave, drugič v brezdušju velemestnih ambientov.

DUŠAN LIPOVEC

Cicibani so postali pionirji

Dan republike smo praznovali tudi na naši šoli. Učenci prvega razreda, do tega dne še cicibani, so bili sprejeti med pionirje.

Začetek proslave je naznanila naša himna, ki je slovesno zazvenela po zvočniku. Vrstili so se nastopajoči, iz vseh razredov naše šole. Slišali mo lepe recitacije, ki so bile namenjene prazniku in pa našim pionirjem.

Po končanem programu je učenka 6. razreda prebrala svečano zaobljubo, katero so novi pionirji ponovili.

Cicibani na naši šoli so tako postali pionirji. V potrditev tega so prejeli pionirske kape, rutice in pionirske izkaznice. Vem, da jim bo ta dan še dolgo ostal v lepem spominu; spominjali se ga bodo tudi starši pionirjev, ki so prisostvovali temu, za njihove otroke tako pomembnemu dogodku. KLAVDIJA KLEMENC

Novinarski krožek
OŠ duplica

Kaj bo s knjižnico?

V družbenem planu občine Kamnik do leta 1990 je med družbenimi dejavnostmi ena izmed prednostnih nalog izboljšanje materialnih pogojev kamniške knjižnice in s tem zagotovitev matičnosti v tej občini. Slednja je sedaj le pogojna, ker knjižnica nima niti prostorskih niti kadrovskih pogojev za svoje normalno poslovanje. Velika večina zelo kakovostnih in iskanih knjig se v Kamniku »drenja« na podstrehi sedanjih knjižničnih prostorov. Knjižnici je bilo ponujenih že nekaj alternativnih prostorov, med drugim tudi delavski dom na Cankarjevi cesti, v katerem že nekaj let domuje Utokov tozd Maloprodaja. Druga možnost je selitev v prostore starega zdravstvenega doma, ki se bo z dograditvijo še zadnje faze (dve sta že narejeni, kdaj pa bo zbran denar še za tretjo, pa v sedanjih pogojih gospodarjenja v Kamniku še ne vedo) preselil v nove prostore na Novi trg.

Poleg prostorskih težav pa se v kamniški knjižnici nenehno ukvarjajo tudi s pomanjkanjem ustreznega kadra – knjižničnih manipulantov in bibliotekarjev. Trenutna kadrovska zasedenost je namreč le 36-odstotna, saj bi glede na število knjig morali imeti zaposlenih vsaj osem delavcev, trenutno pa knjižnica »premore« le tri. Za rešitev omenjene težave je Kulturna skupnost Kamnik organizirala že nešteto sestankov, vendar pa je do nesoglasij prihajalo tudi zaradi nenehnih trenj vodstva Kulturnega centra, v sklopu katerega deluje tudi kamniška knjižnica. Na zadnji seji, ki jo je na to temo organiziral svet za kulturo pri socialistični zvezi, pa so med drugim opozorili Kulturni center, naj končno poskrbi, da si bo knjižnica pridobila vse pogoje (kadrovske in prostorske) in tako ohranila svojo matičnost. Zaradi težkega položaja, v katerem se je sedaj znašla kultura, je še toliko bolj pomembno, da s še večjo osebno zavzetostjo poskrbimo za osnovne pogoje dela na tem področju, ne pa, da zaradi internih sporov še to spustimo iz rok.

ROMANA GRČAR

Razstava podarjenih knjig

Novembra je plakat pred vhodom v jedilnico vabil vse gojence in uslužbence zavoda, da si v čitalnici ogledajo razstavo knjig, ki so jih podarile slovenske založbe v okviru akcije Nedeljskega dnevnika »Iskrica v žalostnih očeh«.

Cankarjeva založba je obogatila našo knjižnico z zbirko Sto romanov. Vsak, ki je prišel na razstavo, je bil presenečen, ko je zagledal sedemdeset knjig najbolj znanih svetovnih književnikov kot so Tolstoj, Hemingway, Dostojevski in drugi. **Državna založba Slovenije** nam je podarila knjigo sodobnega češkega pisatelja in pesnika Milana Kundera za naslovom Knjiga smeha in pozabe. To je literarno pričevanje o usodi generacije Čehov, ki je bila 1968 zaznamovana s pregonom v emigracijo in v zapore. Poleg tega smo dobili še Zbrana dela Simona Jenka in Janka Kersnika. **Mladinska knjiga** nas je razveselila z najlepšimi deli mladinske književnosti, med njimi so knjige iz zbirk Moja knjižnica, Biseri, Zlata knjiga. Prejeli smo knjigo, ki je v naši knjižnici še ni bilo, to je Kemiki skozi stoletja avtorice Tite Kovač. Ker nas je večina ljubiteljev živali, smo bili veseli enciklopedije Živali.

Preveč je knjig, da bi pisali o vsaki posebej, vendar smo za vsako iz srca hvaležni, da nam je knjiga velikokrat edina prijateljica v dolgočasnih in pustih dnevih.

Še enkrat želimo izreči zahvalo vsem, ki ste nas tako bogato obdarili.

Člani literarnega krožka
OŠ pri ZUIM Kamnik

SREČNO NOVO LETO 1988 VAM ŽELIJO....

Svilanit

izdeluje:
– frotir brisače
– frotir plašče
– modne kravate
– rute

Rudnik koalina in kalcita Kamnik

---

ljubljanska banka
Gospodarska banka
Ljubljana, n. sub. o.
POSLOVNA ENOTA KAMNIK

vam v svojih enotah v Kamniku – Titov trg in Bakovnik – opravi vse bančne storitve zaupno in zanesljivo.

ABC POMURKA
DO MESO KAMNIK-DOMŽALE
Kamnik, Usnjarska 1

MERCATOR
ETA Živilska industrija Kamnik, p. o.

Gozdno gospodarstvo Ljubljana
OBRAT KAMNIK

ZARJA

Montažno podjetje Kamnik, Molkova pot 5
– inštalacije, elektronika, konstrukcija, storitve
Priporočamo naše storitve in proizvode:
– elektro inštalacije
– vodovodne inštalacije
– klimatizacijske inštalacije in naprave
– elektronsko signalnovarstvene naprave
– kovinske konstrukcije
– pleskarska in steklarska opravila

IDEJA

Kamnik, Ljubljanska 6
Proizvodnja vse vrste tekstilij, za notranjo opremo prostorov. Opremlja javne objekte (hotele, poslovne prostore, šole, vrtce) z vsemi vrstami tekstilij. V svojem svetovalno prodajnem studiu in inženiringu v Kamniku, Kidričeva 35 prodaja, svetuje in šiva tekstilije tudi za posameznike.

Kmetijska zadruga Emona Domžale
ZADRUŽNA ENOTA KAMNIK
čestita vsem kmetovalcem, kooperantom in delovnim ljudem.

FRUCTAL

Živilska industrija FRUCTAL
TOZD ALKO LJUBLJANA
Frankopanska 9
OBRAT ZA PREDELAVO SADJA NA DUPLICI

ALPETOUR
TOZD »TRANSTURIST«
DE Kamnik, Tomšičeva 6
nudi transportne usluge s kamioni vseh nosilnosti v notranjem in mednarodnem prometu.

Elektroelement Izlake
TOZD SVIT KAMNIK

---

industrijsko podjetje
alprem
kamnik 61240
usnjarska cesta 9

SREČO IN SLAVKA KRMAVNAR
Sadarjeva 3, Komenda
Finomehanika, orodjarstvo, livarstvo, izdelovanje drobnih kovinskih predmetov.

Zavarovalna skupnost Triglav PE Mengeš
PREDSTAVNIŠTVO KAMNIK
Gregorčičeva 2, tel. 831-261
nudi
premoženjska in osebna zavarovanja.

PREDSTAVNIŠTVO KAMNIK
Gregorčičeva 2, tel. 831-161
nudi premoženjska in osebna zavarovanja.

KOMUNALNO PODJETJE KAMNIK

DONIT

Kemična industrija DONIT
TOZD TRIVAL in
TOZD KEMOSTIK Kamnik

---

sgp graditelj

Nudi svoje kvalitetne storitve in proizvode:
– izvajanje vseh vrst visokih gradenj
– gradnja hidrogradbenih objektov
– gradnja prometnih objektov
– proizvodnja in prodaja kamna, gramoza in peska
– proizvodnja predizdelnih gradbenih elementov
– projektiranje gradbenih objektov in izvedba inženiring poslov.

STOL industrija pohištva kamnik

Zibelka slovenske lesne industrije

TITAN
kamnik

Tovarna kovinskih izdelkov in livarna
n. sol. o. Kamnik
proizvaja: – fitinge – črne in pocinkane
– ventile za enocevni sistem centralnega ogrevanja
– električne stroje za prehrambeno industrijo (mesoreznice in kavne mline)
– vlitke iz temper litine
– navadne in cilindrične ključavnice
– navadne in cilindrične obešanke
– smučarske vezi Tyrollia in druge proizvode za široko potrošnjo.
Cenjenim potrošnikom priporočamo naše kvalitetene izdelke.

---

utok

Utok, tovarna usnja Kamnik
Priporočamo naše kvalitetne izdelke

MENINA

Menina, tovarna pogrebne opreme Šmarca
Kamnik

ABC POMURKA Trgovsko podjetje
KOČNA Kamnik

SGP GRADBINEC KRANJ
TOZD GRADBENA OPERATIVA Kamnik

Samostojni obrtniki združeni v
OBRTNO ZDRUŽENJE KAMNIK

Živilski kombinat
ŽITO
ljubljana

ŽITO
OBRAT »VESNA« v Kamniku
priporoča svoje kvalitetne izdelke.

Lončarsko podjetje Komenda
Občanom priporočamo nakup naših izdelkov

Delovni kolektiv
JATA TOZD REJA – OE DUPLICA
Priporočamo se za nakup!

---

kemijska industrija **KAMNIK** n. sol. o.

Kemijska industrija Kamnik
izdeluje:
– amonitratna, praškasta, vodoplastična in metanska razstreliva
– prenosna skladišča za razstrelivo
– počasi gorečo vžigalno vrvico
– črni smodnik
– prižigala za miniranje
– signalna in razna pirotehnična sredstva za civilno zaščito in SLO
– aluminijske paste in prahove raznih vrst
– ekstrudirane, polietilenske in polipropilenske folije, rokave in vrečke raznih vrst in dimenzij, tiskane in netiskane.

● *Črna kronika*

Mladoletniško prestopništvo narašča

Končno je v našem časopisu na vrsto prišla tudi mladoletniška delikvenca, pred katero že dalj časa radi zatiskamo oči. Sprijaznimo se torej s tem dejstvom, poglejmo resnici v oči in premislimo, kaj smo pripravljeni storiti za otroke, ki se neustavljivo bližajo trenutku, ko sosedje in znanci poreko: »Postal je kriminalec!«

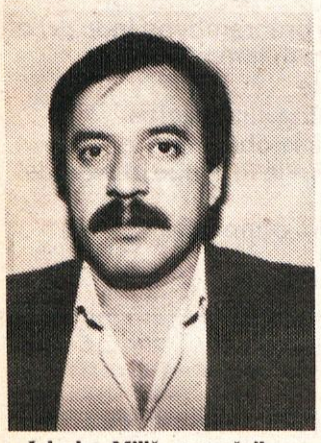

Jelenko Milič, pomočnik vodje varnostnega okoliša Podgorje – Križ – Moste – Komenda – Tunjice: »Področje, na katerem delamo, je po številu kaznivih dejanj eno najbolj deficitarnih v naši občini. Zanimivo pa je, da je na njem dokaj razvito mladoletno prestopništvo in kljub temu, da redno in dokaj dobro sodelujemo s socialnimi službami na vseh osnovnih šolah, pretiranega uspeha ni. Vzroke za to bi poiskala podrobnejša analiza, prav gotovo pa je eden od njih neustrezna ali pa slaba vzgoja staršev, ki se premalo ukvarjajo s svojimi otroki. Opisal bom primer mladoletnega prestopništva, ki se vleče že približno pet let in ne kaže, da je blizu njegov konec. Mladoletnik M. K. iz Komende je že naš stari znanec. Krasti je začel že v osnovni šoli, ko jo je končal, se je za nakej dni celo zaposlil, vendar ga je njegova žilica kmalu spet zanesla na kriva pota, tako da lahko rečem, da se danes preživlja le še s kaznivimi dejanji. Klati se po Komendi in oklici, poleti pa je za dalj časa odpotoval tudi na morje, seveda brez lastnega denarja.

Nekaj tatvin je verjetno storil v stiski, ko ni imel denarja za hrano in za obleko. Pokradel je veliko perila, od spodnjega, pa do nogavic, srajc, majic in čevljev. Ko je ta oblačila ponosil in umazal, jih je lepo zavrgel, pa »hajd« po nova. Naj navedem še nekaj cvetk iz njegovega »bogatega življenja.« Pogosto je obiskoval garderobe v KK Komenda, pa ne zaradi ljubezni do konjev, ampak iz želje po »nezasluženem zaslužku.« Kadar mu je podvig uspel, je porabil denar za nakup hrane in pijače. Dvajsetega junija je prišel ponudit svoje usluge kmetu Janezu L., ki ga je rade volje sprejel. Že prvo kratko odsotnost je M. K. izkoristil, iz osebnega avtomobila sunil 34.000 dinarjev in pobegnil. Poleg tatvin je mladoletnik storil tudi več kaznivih dejanj (goljufij), v škodo zasebnih gostilničarjev, saj je bil zaradi bega od doma brez lastnih sredstev za preživljanje. V slaščičarni v Komendi je naročil celo veliko torto. Ob naročilu je naročil še dve torti in sok, česar pa ob odhodu iz lokala ni plačal z izgovorom, da bo račun poravnal, ko bo prišel pa naročeno torto. Torto, ki jo je naročil pod pretvezo, da ima rojstni dan, ni dvignil. Poleg teh je storil vsaj še štirideset kaznivih dejanj, ki jih je priznal in o katerih smo obvešali Center za socialno delo in kasneje Temeljno javno tožilstvo v Ljubljani – oddelek za mladoletnike. Občutek imam, da za fanta marsikdo ni storil dovolj. Kljub temu, da se naše delo s tem, ko prestopnika primemo, konča, sva s kolegom Droskom poskušala vplivati nanj, se pogovarjala z njim, mu svetovala, a vse skupaj ni nič pomagalo. Takoj,ko je fant zapustil Postajo in so mu v ušesih še morale odzvanjati najine besede, je že storil novo KD. Zato resnično dvomim, kljub njegovim šestnajstim letom, če ga je še mogoče vrniti na pravo pot. Poskusiti velja!

Prometne nezgode-48

Če lahko za prejšnje mesece rečemo, da je število prometnih nezgod krojil alkohol, pa izsiljevanje prednosti itd., lahko za november trdimo, da je to število določalo vreme, ki je bilo vse prej kot ugodno. Ker snega na cestah ni bilo, niti izjemno nizkih temperatur, ki bi povzročile poledico, je marsikdo preveč pritisnil na plin in tako kmalu spoznal, kako zahrbtna zna biti mokra in spolzka cesta, še posebno, če jo spoznavamo v megli. Zabeležili smo tudi deset trkov na parkiriščih, ki pa jih lahko pripišemo človeški neprevidnosti.

– Iz Zdravstvenega doma so sporočili, da pri njih išče pomoč moški, udeleženec prometne nezgode. Gorazd K. iz Kamnika se je poškodoval med vožnjo po Cankarjevi cesti proti Godiču, ko ga je zaradi neprimerne hitrosti v blagem in nepreglednem ovinku zaneslo,

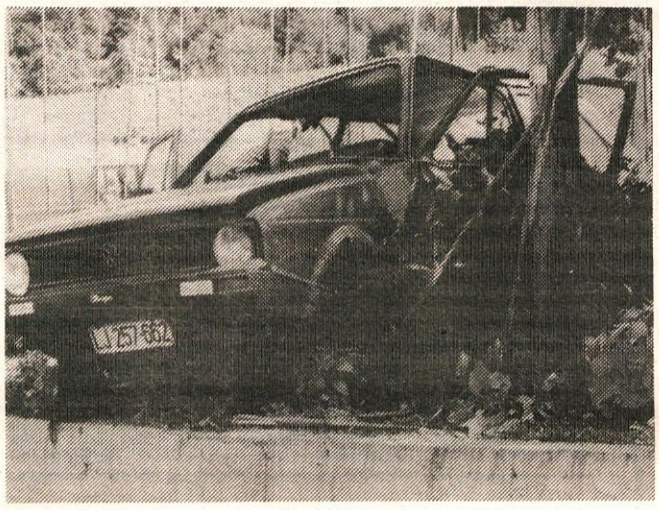

da je zapeljal z vozišča, na vrt osnovne šole v Mekinjah, kjer ga je po 17 metrih vožnje obrnilo na streho. Gorazd ni bil vinjen, zato se je izognil kazenski ovadbi, ne pa tudi sodniku za prekrške – seveda šele takrat, ko ga bodo odpustili z bolniške.

– Petek, pa še trinajsti, je bil novembra res precej črn dan. Prvih dvanajst dni se je nameč zgodilo deset PN, v petek, trinajstega, pa kar enajst, če štejem še dve oplaženji na parkirnih prostorih. Prištejmo še tri kazniva dejanja, tri kršitve JRM, številne izgubljene denarnice in nekaj potnih listin... in vedeževalka Vava bi rekla: »Mračne sile so bile na delu!« Pa šalo na stran, zadnja prometna nezgoda tega dne se je zgodila ob tretji uri ponoči, ko je z neprimerno hitrostjo po Šolski ulici pripeljal Roman S. iz Kamnika. Med zavijanjem v levo ga je zaneslo na mokrem in spolskem vozišču, da je zapeljal na pločnik in trčil v pešakinjo Marijo A. Romanu štejemo v dobro, da je poškodovanko nemudoma odpeljal v ZD, kjer so ji nudili prvo pomoč. Sam je kazal znake vinjenosti, zato so pomoč ponudili tudi njemu, vendar miličniki, ki so ga kazensko ovadili.

– Voznik osebnega avtomobila Anton K. je povzročil peto od osmih težjih PN v mesecu novembru. ko je vozil skozi Moste, je v bližini avtobusne postaje zbil pešca Ivana J. iz Šenčurja, ki je prav takrat prečkal cesto. Ivana je vrglo na pokrov motorja, nato v vetrobransko steklo, od tu je padel na cesto in obležal. Tudi avtomobil se in obležal. Tudi avtomobil se ni takoj ustavil, saj ga je po mokri cesti zaneslo v levo, kjer je trčil v stoječi avtobus. Ivana so odpeljali v KC, Antona pa kazensko ovadili.

– Ob pol treh ponoči se je na Postaji milice oglasil Anton S. iz Mekinj in prijavil neznanega voznika, ki naj bi zakrivil PN, v kateri je nasrkal le on. Menda se je moral umakniti vozniku v »katrci« povsem z vozišča, da je preprečil trčenje. Betonski steber, ki je stal ob vozišču, pa se ni umaknil njemu... Miličniki so si ogledali kraj nezgode in iz sledov vožnje ugotovili, da je Anton na travnik zapeljal zaradi prehitre vožnje in se tako zaletel v steber, od koder ga je dvignilo v zrak, da se je ustavil šele po petdesetih metrih. Ko so mu miličniki hoteli povedati, da nezgode ni zakrivil noben neznanec v »katrci«, Antona že ni bilo več na prizorišču.

– Iz Smrečja je poklical šofer avtobusa Lojze S, in povedal, da ga je med vožnjo s fičkom oplazil neznan voznik. Bil je pošteno ogorčen, saj je neznanec pobegnil proti Kamniku, kjer so ga ustavili. Pa ne miličniki, ampak betonska korita an Kidričevi ulici. Morda jih Viljem K. iz Ljubljane niti ni opazil, saj je bil vse prej kot trezen. Dejstvo pa je, da je eno korito razbil, dve pa prestavil za približno pet metrov. S tem dejanjem je Vili dokazal, da tudi fičko nekaj zmore. Kaj pa njegova denarnica, bo zmogla plačati stroške in kazen?

Kazniva dejanja – 22

Število je manjše, kot prejšnje mesece, saj je bilo zaradi mrzlih dni ukradenih zelo malo koles, zato pa je bilo več vlomov v avtomobile. Kjer nepridipravi niso uspeli priti v vozilo, so pustili drugačno sled – prebodene ali izpuščene gume.

– Po telefonu se je pritožil Roman Š. iz Zagorice, češ da mu je neznanec ponoči poškodoval osebni avtomobil in to na dvorišču župnišča. Miličnik je prijavo potrdil, saj so razbili okenska stekla, prednja leva vrata in streho. Uničevalno orodje so bila velika polena. Lov na storilce je odprt.

– Naj v to rubriko uvrstim primer, ki sicer ni pravo KD, razlikuje pa se ne dosti. Iz Planinke so sporočili, da je v omraico, kjer je električni števec in varovalke, vdrla voda. Prišlo je do izpada električne energije in do močnejšega iskrenja, ki ga je prekinil šele elektrikar, ki je prišel na pomoč. Miličniki, ki so si ogledali primer, so v zapisnik zapisali: »...restavracija Planinka se adaptira, zato je trenutno brez strehe, na novo narejena betonska plošča pa na vseh straneh pušča vodo, ki neovirano teče v spodnje prostore.«To je samo še en lep primer, kakšen je naš odnos do družbenega premoženja. Doma prav gotovo nihče ne odkriva strehe sredi »deževne dobe.«

– Klicali so iz tovarne Svit na Bakovniku, kjer je med zakusko, ki so jo pripravili delavci, prišlo do pretepa. Marjan B. iz Kamnika je namreč med prepirom z glavo v glavo udaril Ivana V. iz Duplice, ki je na mestu padel v nezavest. Poškodovanca so odpeljali v KC, Marjana »s trdo glavo« pa prijavili.

Javni red in mir – 21

Brrr, zebe, pravijo potencialni alkoholiki in se zatekajo v tople gostinske prostore, ki jim nudijo zavetje in žlahtno kapljico. Ko pa je te le preveč in ko telo zajame toplota, se roke kar same spoprimejo, po zraku zafrčijo kozarci in pretep je tu. Na domovih so konfliktne situacije bolj enostavne. Eden od dveh ponori, udari, zagrozi z besedami, ki jih ne bom ponavljal in...

– Štanka C. iz Volčjega potoka je obvestila miličnike, da je sosed pretepel njenega otroka, še pred tem pa mu vzel kolo. Miličik, ki je prevzel primer, je ugotovil, da jih je mali Roko res dobil po riti, saj je Franca G. in njegovo ženo obmetaval s kamni. Temu jaz niti ne bi rekel kršitev JRM, pač pa – pravična kazen.

– Čeprav deset dni prepozno, so Žale obiskali tudi Ludvik, Igor in Pavle. Malce so se poveselili, malce popili in malce tulili. Starejšim to početje ni bilo všeč, zato so jih opozorili, kar pa je naletelo na burne reakcije; Jožeta P. so celo natepli. Miličniki so jih odstranili in prijavili. Ja, ja, mladost je norost!

– Miličniki so spet obravnavali zelo grob primer nasilniškega obnašanja. Alojz V. mlajši je namreč pretepel svojo ženo do nezavesti, še pred tem pa ji grozil z umorom. Ker je ni pretepel prvič, so ga odpeljali na Postajo milice in obvestili preiskovalno sodnico, ki je imenovanega takoj vzela v obravnavo, saj je obstajala nevarnost, da bo Alojz svoje grožnje uresničil.

– Že naslednji dan se je podobno razburil Srečko K. iz Kamnika, saj je na svojem domu razbil več predmetov, zmetal posteljnino iz stanovanja, pretepel ženo, jo napodil iz stanovanja in se zaklenil vanj. Ker je imenovani večkrat kršitelj JRM, so ga miličniki izbezali iz stanovanja in odpeljali s službenim vozilom. Oddali so ga v prostore za pridržanje in prijavili sodniku za prekrške.

Najdeno – Najditelji

moško dirkalno kolo – Cveta Grčar iz Kamnika, metereološka sonda – Nikolaj Zajc iz Bele, hranilna knjižica – Zlatko Fric iz Kamnika, etui z dokumenti – Emil Adrović iz Kamnika, moška denarnica – Stane Petrič iz Kamnika, slovenska zastava – Rudi Osolnik iz Kamnika, poni kolo – Gregor Andrejka iz Šmerce, pony kolo – varnostnik v DO Kemostik Husnija Spahić, moška ura – Klemen Preložnik iz Kamnika, etui s ključi – Jože Zalaznik iz Srednje vasi, ženska torbica z denarjem – Branko Spruk iz Kamnika in amperometer – Jože Zika iz Kamnika

MATIC ROMŠAK

V spomin

Letos smo se za vedno poslovili od dveh aktivistk OF in enega prvoborca, ki so bili med prvimi vključeni v narodnoosvobodilno gibanje v Tuhinjski dolini.

★ ★ ★

Osemnajstega januarja smo se poslovili na Češnjicah pod Rakitovcem od ***Ane Žavbi-Močnik,*** *Ogradarjeve mame iz Lasenega. Življenjsko pot je začela v vasici Brezovica pri Zlatem polju, kjer je v revščini preživela otroška le-*

Žavbi Ana – Ogradarjeva mama

ta. Od tu je prišla na Laseno, kjer sta imela z možem Tonetom domačijo, na kateri je raslo devet otrok.

Po okupaciji, aprila 1941 in začetkih narodnoosvobodilnega gibanja, sta z možem Tonetom že v začetku 1942. leta začela aktivno in organizirano delati za narodnoosvobodilno vojsko. Ogradarjeva domačija je postala partizansko zavetišče. Njena osamljena lega blizu gozda je bila zelo primerna za varne pohode partizanskih enot.

Družina nam je dajala vso podporo in pomoč do avgusta 1942, ko so Nemci aretirali njenega moža, ki ga je izdal domačin. Ob pripovedovanju svojih spominov na leta vojne je pogosto dejala: »Hudo je bilo, neštetokrat se je pripetilo, da so na eni strani hiše vstopali Nemci, na drugi pa izstopali partizani.«

Jeseni 1942 so Nemci odpeljali moža v koncentracijsko taborišče, od koder se ni več vrnil. V tem času je bil ranjen sin Tonči, ki je kasneje podlegel ranam. Obe nesreči pa Ogradarjeve mame nista strli. Z voljo in vztrajnostjo je še naprej pomagala partizanom in ranjencem, čeprav so Nemci požgali domačijo. Posebno težko je bilo 14. januarja 1944, ko so Nemci zaradi izdaje ujeli v hiši več partizanov. Skupaj z otroki so jo zaprli v Goričanah in izgnali v Racberg.

Na Laseno, na požgano domačijo, se je vrnila po osvoboditvi in začela znova urejati domačijo ter skrbeti za otroke. Ob tem pa je našla čas za delo pri Rdečem križu, Zvezi borcev, Socialistični zvezi in Antifašistični zvezi žena.

Zadnja leta je preživela v domu upokojencev v Kamniku, dokler ni stara 87 let, našla mirni počitek na češnjiškem pokopališču.

★ ★ ★

Devetnajstega julija je v Domžalah umrla ***Alojzija Pestotnik,*** *rojena 3. 6. 1914 v Kostanju. Tu je živela do 1941. leta, nato pa pri Slapniku na Starih Selih v Tuhinju. Aprila 1942 so jo Nemci skupaj s hčerko Doro izselili v Nemčijo, od koder se je vrnila šele konec julija 1945. Njen mož Miha – Brko je padel v partizanih v Lučah v Zgornji Savinjski dolini že junija 1942. leta.*

Alojzija Pestotnik je že 1941 doživljala strahote okupatorjevega nasilja. Nemci so že tega leta zaprli njenega brata Martina in ga skupaj z družino izselili v Srbijo.

Pestotnik Alojzija

Februarja 1942 je k njihovi družini v Kostanju prišla skupina partizanov, da se po Dražgoški bitki opomore in pripravi na nove spopade z Nemci. Ti partizani, ki so bili kasneje jedro Kamniškega bataljona, so ostali pri njih nekaj tednov, dokler niso bili izdani. Aprila 1942 so Nemci ustrelili njena brata Miho in Jožeta.

Pestotnikovo so Nemci aretirali 13. aprila 1942, smrti jo je rešila tri mesece stara hči, ki jo je stiskala v naročju. Pri aretaciji so Nemci premetali domačijo in v stanovanju našli partizansko literaturo, kar je bil zadosten dokaz za njeno ravnanje in podpiranje partizanov. Ker je bil njen rojstni dom požgan, je nekaj let po končani vojni živela pri bratu Martinu na Starih Selih, nakar se je vrnila na svoj dom. Leta 1958 je šla delat v tovarno Rašica in tam delala vse do upokojitve 1968. leta.

Zaradi velikega trpljenja in prestanega strahu je bila vsa povojna leta bolehna, vendar je veljala za izredno vestno in prizadevno delavko. Na zadnjo pot smo jo pospremili v Domžalah, kjer je preživela zadnja leta svojega življenja.

★ ★ ★

V Mariboru, na Pobrežju, smo se 15. oktobra poslovili od ***Roka Korošca – Borisa,*** *prvoborca, nosilca partizanske spomenice 1941, upokojenega majorja Ljudske milice.*

Rok – Boris se je rodil 1910. leta v vasi Kostanj v Tuhinjski dolini. Kot nezakonski sin je odraščal v veliki revščini. Komaj osem let star je že moral za pastirja. Z materjo sta kasneje živela v vasi Okrog in pomagala delati na kmetih. Po odsluženju vojaškega roka je dobil delo v pivovarni Union v Ljubljani. Ko so aprila 1941. leta Ljubljano zasedli Italijani, se je Rok takoj vključil v narodnoosvobodilno gibanje. Ker se je že pred vojno izkazal s svojim delom v sindikatih, je bil julija 1941 sprejet v Komunistično partijo. Ob koncu 1941. leta je odšel v partizane. Spomladi 1942 je bil v 2. grupi odredov, ki je iz ljubljanske pokrajine odšla na Gorenjsko in Štajersko ter imela številne, težke boje z Nemci. V tem pohodu je jeseni 1942. leta prišel v naše kraje in se vključil v Kamniški bataljon. Decembra 1942 je Boris sodeloval

Korošec Rok – Boris

v težkem spopadu z Nemci na Kostavski planini in bil v boju težko ranjen. Strel ga je zadel v čeljust, tako da več mesecev ni mogel ne jesti, ne govoriti. Zavetje in nego je tedaj dobil pri najbolj zavednih ljudeh, kajti organiziranih partizanskih bolnišnic takrat na Kamniškem še ni bilo.

Po okrevanju je prišel v Tuhinjsko dolino in tam organiziral razne odbore za narodnoosvobodilno gibanje. Julija 1943 je bil imenovan za okrajnega sekretarja OF za Tuhinjski okraj, ki je segal od Vranskega do Kamnika.

Oktobra 1943 je prevzel dolžnost okrajnega pooblaščenca varnostno obveščevalne službe, obenem pa ostal član okrajnega odbora OF za Tuhinj. Po osvoboditvi je bil vse do svoje upokojitve v Ljudski milici v Mariboru. Na tem delovnem mestu je tudi dosegel čin majorja. Boris je bil med NOB v Tuhinjski dolini izredno prizadeven in predan aktivist in borec. Ljudje, ki jih je povezal in vključil v NOB, so mu zaupali in med njimi je užival velik ugled.

Čeprav je po vojni delal in živel v Mariboru, je ostal v spominu mnogih ljudi v Tuhinjski dolini kot predan in skromen borec ter organizator narodnoosvobodilnega gibanja.

★ ★ ★

Prav je, da namenimo nekaj besed tem ljudem, ki so za našo svobodo toliko žrtvovali. Še kako bi v današnjem času potrebovali njim podobne ljudi.

FRANC HRIBAR – LOVRO

ZAHVALA

Ob boleči izgubi našega moža, očeta, brata, strica, dedka in pradedka

JANEZA OCEPKA

kovaškega mojstra v pokoju iz Nasovč 25 pri Komendi

se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, sosedom in prijateljem za darovano cvetje in izrečeno sožalje. Posebna zahvala GD Komenda in Križ, KK Komenda, društvu upokojencev Komenda, predstavniku obrtnega združenja Kamnik, godbi iz Vodic, osebju ZD Kamnik, pevskemu zboru Janez Čebulj iz Komende, vsem praporščakom in govornikom za poslovilne besede ob odprtem grobu ter gospodom župnikom za lepo opravljen obred. Hvala vsem, ki ste ga tako številno spremljali na zadnji poti.

Žalujoči: vsi njegovi

Nasovče, Križ, Vodice, Loka pri Mengšu, Frankfurt, novembra 1987

ZAHVALA

Ob boleči izgubi naše drage mame, stare mame, sestre in tete

MIHAELE BOHTE

rojene HOLCAR

se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem za izrečeno sožalje in darovano cvetje. Še posebej velja zahvala osebju in vodstvu Doma upokojencev Kamnik, ki so jo v času njene bolezni skrbno negovali. Zahvala tudi pevcem, govorniku Društva upokojencev in g. župniku za opravljen obred.

Žalujoči: Bohtetovi

Kamnik, 15. decembra 1987

ZAHVALA

Ob boleči izgubi dragega moža

KARLA KALIŠNIKA

iz Most 67

se iskreno zahvaljujem vsem, ki ste v teh težkih trenutkih čutili z mano in mi stali ob strani. Hvala dr. Tereziji Ftičar za nesebično skrb in pomoč v času moževe bolezni, KO zveze borcev, Gasilskemu društvu Moste, Društvu upokojencev Komenda, sodelavcem iz DO Zarja, dobrim sosedom, sorodnikom, prijateljem in znancem pa za izraze sožalja, pozornost in pomoč. Prav tako iskrena hvala vsem, ki ste pokojniku darovali cvetje ali ob blagem spominu nanj namenili svoje darove v druge dobre namene. Posebej se zahvaljujem tudi p. Janezu Menartu za opravljen pogrebni obred, pevcem iz Komende za zapete žalostinke ter vsem, ki ste Karla spremljali na njegovi zadnji poti.

Žalujoča žena Kristina

Moste, 6. decembra 1987

ZAHVALA

Po dolgotrajni bolezni je dotrpel naš dragi mož, oče, stari ata, brat in stric

ALEŠ ČEBULJ

Iskreno se zahvaljujemo vsem, ki ste nam v teh težkih trenutkih pomagali, izrekli sožalje, darovali cvetje in ga pospremili na njegovi zadnji poti. Posebna zahvala zdravniškemu osebju bolnišnice Petra Držaja in Zdravstvenemu domu Kamnik, sorodnikom, sosedom, znancem in prijateljem, sodelavcem tovarne Sava, Titan in KGP Kranj ter pevcem in duhovščini za lep pogrebni obred.

Žalujoči: vsi njegovi

Breg pri Komendi, 7. decembra 1987

ZAHVALA

Ob nenadni izgubi dragega moža, očeta, brata, strica, tasta in starega očeta

ANTONA PETKA

iz Mekinj

se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, sosedom, znancem in prijateljem ter našim sodelavcem iz Stola, Svilanita, Graditelja in Mercatorja za izraze sožalja, podarjeno cvetje in spremstvo na njegovi zadnji poti. Posebno zahvalo izrekamo osebju Doma upokojencev Kamnik za skrb in nego, Društvu upokojencev Kamnik, pevcem Lire, godbi in gospodu župniku. Vsem in vsakomur posebej, še enkrat iskrena hvala.

Žalujoči: vsi njegovi

Mekinje, decembra 1987

Dan jasni, dan oblačni v noči mine.
Srce veselo in bolno trpeče,
upokojile bodo groba bolečine.
(F. Prešeren)

ZAHVALA

Dotrpel je naš dragi mož, oče, stari oče, brat, stric, tast in svak

FRANC ŽNIDAR

zidarski mojster v pokoju

Iskreno se zahvaljujemo vsem sosedom, sorodnikom, prijateljem, znancem, očetovim nekdanjim sodelavcem in DO Graditelj za izrečena sožalja, podarjeno cvetje in spremstvo na njegovi zadnji poti. Hvaležni smo zlasti vsem, ki ste nam v dneh slovesa vsestransko pomagali, pevcem za lepo zapete pesmi in gospodu župniku za pogrebni obred.

Žalujoči: žena Pavla, hčerke Iva, Jelka in Marinka z družinama in drugo sorodstvo

Suhadole, Ljubljana, Loka, Trzin, Maribor, Buenos Aires, novembra 1987

ZAHVALA

Po težki bolezni nas je za vedno zapustila naša draga mama, stara mama, tašča in teta

FRANČIŠKA GOLOB

iz Godiča 57

Iskreno se zahvaljujemo sorodnikom, sosedom, prijateljem, znancem in našim sodelavcem za pozornost in pomoč, izrečena sožalja, podarjeno cvetje in dar za druge namene ter spremstvo na njeni zadnji poti. Posebej toplo se zahvaljujemo dr. Jelencu in ostalemu osebju Gastrološkega oddelka UKC Ljubljana za skrbno zdravljenje, pevcem za ganljivo petje in gospodoma župnikoma za lepo opravljen pogrebni obred.

Žalujoči: hčerka Štefka z družino in drugo sorodstvo

Godič, Stranje, Kamnik, Radovljica, Ustje, Sora, Ljubljana, decembra 1987

ZAHVALA

Nenadoma nas je zapustila naša draga sestra in teta

PEPCA MALEŽ

rojene POGAČNIK

Toplo se zahvaljujemo sorodnikom, sosedom, prijateljem, znancem in njenim sodelavcem iz Kemijske industrije Kamnik za izrečena sožalja, poklonjeno cvetje in dar za dober namen ter spremstvo na njeni zadnji poti. Posebej se zahvaljujemo pevcem za ganljivo petje in gospodu župniku za lepo opravljeno zadnje slovo.

Žalujoči: vsi njeni

Mekinje, novembra 1987

ZAHVALA

Nenadoma nas je zapustila naša draga žena, mama, stara mama, prababica, sestra in teta

MARIJA TERPOTEC

rojena JUVAN iz Sp. Stranj

Najtopleje se zahvaljujemo sorodnikom, sosedom, znancem, prijateljem in sodelavcem za požrtvovalno pomoč, izrečena sožalja, poklonjeno cvetje in spremstvo na njeni zadnji poti. Iskreno zahvalo izrekamo dežurni službi ZD Kamnik za zdravniško pomoč, g. župniku za lep poslovilni obred in pevcem za ganljivo petje.

Žalujoči: mož Janez, sin Franc z družino, hčerka Cirila z družino in drugo sorodstvo

Stranje, Duplica, decembra 1987

Osnovna šola Duplica, Kamnik, Ljubljanska 16/a

Svet šole
razpisuje

javno licitacijo
osnovnih sredstev

Invent. št.	Osnovno sredstvo
20117	kuhinjska omarica, viseča
20165	pult delovni s 3 predali
21003	miza z drsnimi vrati MDV 190
21005	miza odlagalna 900
21006	korito MPK 130/1
21007	korito MPK 190/1
21011	stroj pomivalni SWP 90/2
21014	kotel električni 100 l
21015	štedilnik električni s pečico
29001	električni bojler gorenje ekonomik 80

Javna licitacija navedenih osnovnih sredstev bo v OŠ Duplica, dne 28. 12. 1987, ob 14. uri.

Ogled je možen na dan licitacije, 28. 12. 1987, od 8. do 13. ure.

Licitacija je po sistemu »videno – kupljeno. Licitira se ustno.

Prometni davek ni vračunan v izklicni ceni, plača ga kupec ob prevzemu pri blagajni šole.

Udeleženci licitacije morajo vplačati kavcijo v višini 20% izklicne cene na blagajni OŠ Duplica.

Poziv za žičnico na Velikih poljanah

Že štiri leta kamniški otroci, pa tudi ostali smučarji, kljub idealnemu terenu v bližini mesta na Velikih Poljanah nimajo žičnice, kar onemogoča rekreacijsko vadb in tečaje. Glede na vedno večje stroške smučanja pa bo to edina mogoča oblika organizirane zimske vadbe.

Take žičnice ima kar precej krajevnih skupnosti v naši občini. Zato predlagamo skupno akcijo, da zberemo sredstva za nakup manjše, 300 metrske žičnice in jo postavimo na Velikih Poljanah. akcijo bo vodil odbor naše sekcije, v katerem bodo tudi trije gradbeni strokovnjaki.

Naša sekcija bi upravljala z žičnico in zagotavljala tudi strokovno vadbo, saj imamo 60 vaditeljev in 20 učiteljev smučanja. Naš prispevek bi bil 1,000.000 dinarev, ki smo jih zaslužili s smučarskim sejmom in prostovoljnim delom.

Predračunska vrednost žičnice je 6,300.000 dinarjev. S hitro, skupno akcijo bi lahko žičnica delovala že to sezono. OZD v občini prosimo tudi za pomoč pri postavitvi. Prosimo, da vaš delež javite do konca letošnejga leta.

Sekcija strokovnih kadrov

Moški, star 35 let, išče kakršnokoli delo v popoldanskem času. Naslov dobite v uredništvu Kamniškega občana.

Kupim podstrešje, primerno za adaptiranje. Drnovšek Barbara, Bevkova 12. Kamnik.

lek ljubljana

TOZD Kemija, proizvodnja kemičnih izdelkov, r. o., Mengeš, Kolodvorska 27

objavlja
prosta dela in naloge

tehnika

za vodenje in usklajevanje proizvodnje po proizvodnih fazah, nadzor doslednega izvajanja navodil za delo in ravnanje v skladu s tehnološkim postopkom

Pogoji:
- srednja šola kemijske ali usnjarske smeri (V. stopnja)
- 6 mesecev delovnih izkušenj, lahko tudi začetnik
- poskusno delo 60 dni (ne velja za pripravnike)
- delo je organizirano v več izmenah

Kandidate, ki želijo skleniti delovno razmerje prosimo, da svoje ponudbe pošljejo v 8 dneh po objavi kadrovsko-pravnemu sektorju delovne organizacije Lek Ljubljana, Verovškova 57.

OBVESTILO

Borce NOV in vojaške vojne invalide obveščamo, da je od 20. novembra 1987 dalje v Zdravilišču Strunjan penzionska cena za borce 14.000 din na dan (dvoposteljna soba, v ceno pa je že vključen 20% popust).
Bungalovi so zaprti; možno pa bo prenočevanje v njih za novo leto. Cena za borce z vštetim 20% popustom bo 11.500 din.

Občinski odbor ZZB NOV Kamnik

R4 GTL, letnik 81, 37.000 km, reg. 20. 8. 88, prodam. Iskra Jože, Cankarjeva 49, Kamnik.

Sobo išče mati z otrokom. Nudim pomoč v popoldanskem ali večernem času. Tel. 832-958 ali 832-939 dopoldan (Gnidica).

Otroški voziček, globok, italijanski, prodamo. Tel. 831-943.

Štedilnik gorenje (2 plin, 4 elektrika) z električno pečico in pralni stroj gorenje ugodno prodam. Mejač, Ljubljanska 3a, tel. 832-350.

Gradbeno parcelo ali staro hišo na območju Kamnika ali v okolici kupim. Pisne ponudbe pod »nadomestna gradnja« pošljite na uredništvo Kamniškega občana.

ČE SE ŠE NISTE ODLOČILI, KJE PREŽIVETI NAJDALJŠO NOČ VAS VABIMO V GOSTILNO »REPNIK«, KJER BOSTE OB PRIJETNI GLASBI, DOBRI JEDI IN PIJAČI UGOTOVILI, DA JE BILA TA NOČ ŠE PREKRATKA.

VABI VAS GOSTILNA »REPNIK« Vrhpolje 186, Kamnik, tel. 831-293.

Tekači pripravljeni na »hop«

Ker se je smučarski tek v zadnjih letih precej razširil, (ta šport je zelo zdrav in lep, je pa tudi zelo poceni proti ostalim športom) bo gotovo zanimalo ljubitelje teka kaj več o tem. Tekaška sekcija vključuje tekmovalni šport in množičnost, oziroma rekreacijo. Tako delitev imamo predvsem zato, da bi lahko pritegnili v delo sekcije čim več članov z različnimi interesi. Povečati želimo svoje vrste z mladimi, ki se navdušujejo za ta tekmovalni šport, kot tudi starejše, ki jih zanima rekreativna aktivnost.

V sekciji imamo – ekipo starejših mladincev in mlajših mladincev, ki jih trenira Andrej Lanišek, občasno pa tudi Milan Sedušak. Ob tem je treba povedati, da sedaj večina starejših mladincev služi vojaški rok. V zadnjem letu smo razširili delo s pionirji in pionirkami. S pionirji najbolj zavzeto dela Ksenija Šmolnikar ob občasni pomoči Marka Berleca. Pozimi so tekmovalci trenirali petkrat tedensko, pionirji pa dva do trikrat tedensko. V času brez snega so bili treningi dvakrat tedensko.

Poleg zimskih tekmovanj smo se udeležili tudi več krosov in množičnih tekmovanj v teku, da bi bili čim bolje pripravljeni na zimsko sezono. Mladinci so že preteklo sezono predvsem v biatlonu dosegli odlične uspehe; saj je bil Rajko Novak kar dvakratni državni prvak.

Tudi pionirji so se kljub šele prvim tekmovanjem vedno uvrščali do tridesetega mesta, kjer je tekmovalo tudi po 100 tekmovalcev v kategoriji! Poleti in jeseni so na krosih »pobrali« precej medalj, jeseni se pridno pripravljali na rolkah in novembra tekli prvič na smučinah. Redno delo nam vliva optimizem za vnaprej.

Vsekakor pa za delovanje tekaške sekcije ni dovolj le volja tekmovalcev in trenerjev, temveč sodelovanje ostalih sodelavcev v sekciji, ki prispevajo levji delež za možen nadaljnji razvoj. Delali pa smo tudi na področju rekreacije. Organizirali smo Cooperjeve teste in akcije Na teku se dobimo. Čeprav so bile te akcije namenjene širšemu krogu, nanje ni bilo pravega odziva. Tako smo letos pomagali predvsem pri izvedbi tekmovanj in treningov. V zimskem času smo vzdrževali tekaške proge, tu je bil posebno aktiven Janez Lavrač, ki je na svojem »brenčaču« prebil nič koliko ur.

Tistim, ki bi radi varno in pravilno tekli, smo pripravljeni organizirano prikazati: mazanje smuči, tehniko teka, oziroma svetovati pravilno izbiro maž, smuči in ostale opreme vsako sredo od 19.00 do 20.30 v Domu Partizan Mekinje.

Toliko za uvod v sezono. Odslej se bomo pogosteje oglašali ter hkrati obveščali o rezultatih s tekmovanj. Vi pa le pogumno v smučine po kondicijo in zdravje. Tam se prav gotovo srečamo.

TEKAČI

Za sedaj tretje mesto

Prvenstveno tekmovanje odbojkarjev v 1. slovenski ligi (I. SOL) se je prevesilo v drugo polovico jesenskega dela sezone 1987/88. Kamniški fantje so dosedaj odigrali že deset tekem. Od prvih devetih so jih šest dobili in tri izgubili, medtem, ko rezultat tekme (9. dec.) s Kočevjem v času poročanja še ne vemo. Po začetni zmagi s Kranjčani in porazom v Ljutomuru so igralci OK Titan – Kamnik 24. oktobra doma dobesedno »zmleli« lanskega zmagovalca te lige TVD Partizan »Narodni dom« iz Ljubljane. Rezultat 3:0 (6, 7, 11) to potrjuje. Tudi v naslednjem kolu, 31. oktobra so z dobro igro, zopet doma, premagali s 3:1 (16, 6, –11, 6) še Izolo. 7. novembra so gostovali v Šempetru v Savinjski dolini. Tudi tam so zmagali s 3:0 (9, 12, 8) in nato doma še enkrat, tokrat (14. nov.) s Topolšico s 3:1 (18, –7, 0, 3). V soboto, 21. novembra, so gostovali na Brezovici pri Ljubljani. Samozavestni igralci OK Brezovice, okrepljeni z novim bivšim igralcem zvezne lige in trenerjem Brumnom, so zaigrali odlično in Kamničani so morali položiti orožje kar s 3:0 (7, 5, 8). V 8. kolu so kamniški odbojkarji doma gostili bivše lanske zvezne ligaše (II. ZOL), igralce ravenskega Fužinarja. Naši so se požrtvovalno borili dva niza, vendar na žalost oba nesrečno izgubili v končnicah na razliko. To je Kamničane izgleda toliko potrlo, da so poletnim Ravenčanom v tretjem nizu dovolili »pobeg« kar na 8:1. Nato so skoraj izenačili (7:8), vendar so jim v nadaljevanju pošle moči in izgubili so tudi ta niz in seveda tekmo s 3:0 (–14, –14, –9,). Za Kamničane je že igral Grega Hribar, ki se je nedavno vrnil iz vojske, kjer pa na žalost ni skoraj nič treniral; igrali pa so tudi brez sicer odličnega mladega Korošca, ki je žal pričel zadnje čase nekoliko zanemarjati tudi treninge. K sreči se je že dokaj dobro pozdravil (revma) tudi novi trener prof. Zadražnik, ki je sicer tudi sam še odličen odbojkar, tako, da Kamničani računajo na njegov skorajšnji nastop za ekipo.

12. dec. so fantje gostovali v Slovenski Bistrici in s tamkajšnjim Granitom z 1:3 (8, –4, –5, –11) dosegli še eno pomembno zmago. Do konca jesenskega dela bodo igrali samo še eno tekmo, 26. decembra, proti letos zelo dobri Mislinji. Po devetem kolu je lestvica izgledala takole: Nar. dom 16 točk, Mislinja 14, Titan Kamnik (19:12), Brezovica (18:14) oba 12 točk, Kočevje 10, Fužinar, Topolšica, Granit po 8, Izola 6, Ljutomer in Šempeter po 4 ter Triglav 2 točki.

Odbojkarice (članice) OK Kamnika pa so že zaključile jesenski del lige in sicer v II. SOL-Center (tridelna liga). Letos nastopajo precej pomlajene, saj sta prenehali igrati dve odlični igralki Zabričeva in Hudoklinova, zadnji del prvenstva pa je prenehala tekmovati sicer zelo obetavna Mirjam Drovenikova, poškodovala pa si je gleženj tudi najboljša tekačica Alenka Jenko. Po 7. kolih delijo s Partizanom Šentvid 5. in 6. mesto. Sicer pa je lestvica takale: Celje 14, Belt Črnomelj in Pionir (N. mesto) 12, Braslovče 11, Kamnik in P. Šentvid 9, P. Moste in Krim II po 8. točk. Kamničanke so dobile prvi dve tekmi s Šentvidom 3:0 (5, 9)) in Mostami (Ljb.) s 3:2 (13, 7, 11, 14, 14) nadaljnjih pet pa izgubile in sicer s Pionirjem (N. mesto) s 3:1 (13, 7, –11, 6) in s Črnomljem 3:1 (3, –14, 7, 11), s Celjem 3:0 (6, 5, 0) ter doma z Braslovčami 3:1 (–10, 9, 14, 5) in Krimom II (Ljb.-Vič) s 3:0. Sedaj pridno trenirajo in upajo na skorajšnje okrevanje Jenkove. Z njo, Sonjo Drovenik, Nives Novak in ostalimi, mlajšimi, upa trenerka prof. Šrajeva, v drugem delu sezone, ki se bo pričela za vse republiške lige 6. februarja, na boljšo bero.

Tudi drugo moštvo OK Kamnik (moški), ki tekmuje v II. slovenski ligi – Center je že zaključilo prvi jesenski del prvenstva. Zelo pomlajena vrsta je v sedmih tekma dosegla le eno zmago in to nad mlado vrsto Novega mesta (Pionir) s 3:0, medtem ko so bili rezultati ostalih tekem takile: z Narodnim domom II. 1:3 (–11, 2, –11, –7), s Celjem 3:0, Črnučami doma 2:3, Šempetrom II. 0:3 in Mokronogom 3:1. Med ostalimi ekipami so fantje na šestem do sedmem mestu z Novomeščani in se bodo morali v drugem delu močno potruditi, da bodo lahko ostali v tej konkurenci. Lestvica po jesenskem delu: P. Braslovče 12, Šempeter II., P. Črnuče in Celje 11, P. N. dom II 10, Kamnik II in Pionir ml. 8, Mokronog 5 točk.

–an–

Maraton »Komenda 87«

OO ZSMS Komenda in Namiznoteniški klub Komenda sta v počastitev Dneva republike organizirala 28. in 29. novembra drugi namiznoteniški maraton v Sloveniji. Prvi podoben maraton je bil jeseni v Kopru, in sicer je šestnajst igralcev na dveh namiznoteniških mizah nepretrgano igralo 24 ur. V Komendi sta se srečali ekipi Komende in Sp. Brnika, ki sta si zadali nalogo, da s po štirimi igralci v ekipi na eni mizi igrajo nepretrgoma 30 ur in še v dvojicah (parih). Tako je moral igrati polnih petnajst ur vsak udeleženec maratona.

Srečanje je bilo v prenovljeni mladinski sobi v Komendi in si ga je ogledalo precej gledalcev. Tako za igralce, kot za gledalce, je organizator poskrbel s prijetno glasbo in pijačo. Odigranih je bilo 279 nizov v 30 urah, končni rezultat pa je bil 167 proti 112 za ekipo Komende, ki je tudi osvojila prehodni pokal maratona, saj sta se ekipi dogovorili, da bo to tekmovanje postalo tradicionalno in bosta skušali rekord obdržati, oziroma ga izboljšati. Sicer pa sam rezultat sploh ni pomemben, saj so bili na koncu zmagovalci vsi udeleženci maratona.

Naj predstavim še obe ekipi: za ekipo Sp. Brnika so igrali: kapetan Vili Žižek, Roman Rogelj, Jožko Rogelj in Miro Bobnar; za ekipo Komende pa: kapetan Rok Hrovat, Miro Kepic, Željko Šokurma in Janez Slapnik.

Naj na koncu pvosem še, da se organizator zahvaljuje vsem, ki so kakorkoli prispevali k izvedbik tega tekmovanja in vabi nove člane, da se vključijo v Namiznoteniški klub Komenda.

S. J.

»Kranjski vragi« so osvojili Grossglockner

Če se »svilanitovci« podamo v svet, vedno znova in znova »pridelamo« kakšno zanimivost. Tokrat so zanjo poskrbeli naši kolesarji, v družbi s prekaljenimi kolesarskimi mački iz Kamnika. Če verjamete ali ne, doživeli so pekel in nebesa popotovanja na Grossglockner; od sosedov iz Avstrije so si pridobili ime: Oberkreiner teufel! Po njihovi pripovedi o popotnih zgodbah, menim, da čisto upravičeno!

Pa pojdimo z našimi »kranjskimi vragi«, telegramsko hitro, na pot in doživimo delček njihovih nebes in pekla.

Kakšna sreča, da se na pot niso odpravili že teden dni pred 10. septembrom, dnem, ko so se čisto zares odpravili izpred Svilanita na dolgo pot. Čeprav so najprej načrtovali potovanje v času svetovnega prvenstva v kolesarjenju v Avstriji, so jim načrt prekrižale obveznosti doma. Pa nič zato, kajti izognili so se dežju, ki bi njihovo kolesarsko turo prav gotovo spremenilo v dogodek, ki bi ga veljalo hitro pozabiti.

Tako pa jim je tistega 10. septembra veselo sijalo sonce prav do Hermagorja, po slovensko Šmohorja, simpatičnega mesteca, kjer je bil cilj prve etape. Prekrasna Ziljska dolina, obdana z gozdovi in visokimi gorami, jim je krajšala čas, šumenje bistre Zilje pa se je ujelo v šumenje njihovih koles. Po »kratkem stiku« z gostiteljem penziona Grollitsche se je zadeva s prenočiščem krasno uredila. Po šilcu domačega, s katerim se je gostilničar ljubeznivo odkupil za začetne nerodnosti, pa so tudi pozabili na skrb o nenavadnem »prenočevanju« njihovih dragih jeklenih konjičkov. Odrejeno mesto v šupi je namreč močno spominjalo na svinjak. Zalegli so tudi dovtipi kolesarjev na račun Ivanove spremljevalke – harmonike, ki seveda ni potovala z njimi samo na izlet, ampak da jim bo veselo krajšala čas. Tako je tudi bilo, zato so se vsi hitro nalezli dobre volje. Slovo prihodnjega jutra je bilo kratkotrajno, saj se bodo tja ob povratku domov zopet vrnili na prenočevanje.

Zapustili so Šmohor in Ziljsko dolino in se zagrizli v 1077 metrov visoki Kreuzberg. Pot jih je vodila mimo odcepa k Belemu jezeru (Weissensee), a so misli, da bi vanj potisnili vsaj pete, morali »preložiti« na pot ob povratku. Pa to ni bilo posebno težko, saj so morali vse misli posvetiti izjemnemu spustu z vrha. Čisto drobcena skrb se jim je zajedla v misli, da bodo morali ob vrnitvi hudo strmino načeti s spodnje strani! Namesto Ziljske doline jih je zdaj obdajala Zgornja dravska dolina, krasotica, podobna prejšnji. Skrbno obdelana polja, lepo urejene gorske kmetije, leseni balkoni polni rož – to je torej tista urejena turistična Avstrija. Naselja so stisnjena ob pobočja, vsak košček zemlje pa je namenjen svojemu prvobitnemu namenu: rojevanju, ne mrtvim, sivim zidovom hiš. Prevzeti od lepot so si našli popotniki podaljšali pot za 10 kilometrov in si ogledali mesto Lienz; stisnjeno v gore jih spominja na rodno mesto, a po urejenosti se z našim mestom ne more spogledovati. Očarljiva lepota mesta jih je spremljala še na cesti Grossglockner Alpen Strasse, ki jih je vodila proti 1204 metre visokemu Iselsbergu. Po močnem vzponu jih je seveda čakal tudi močan spust v dolino, ki jo je krasila reka Möll, kristalno čista alpska reka, ki izvira iz večnega ledenika pod Grossglocknerjem. Dolina, skozi katero so vrteli pedala, se je naglo ožala, tritisočaki, ki jo obdajajo, pa so naše popotnike že spominjali na cil, ki so ga imeli pred seboj – Grossglockner. S takšnimi občutki so pripotovali do Dollacha, 820 metrov visoko ležečega mesteca, kjer je bil cilj druge etape. K 142 km iz prvega dne so zdaj prišteli še 103 km.

Kanček smole s prenočišči so imeli tudi tu, saj so njihove postelje zasedli nenajavljeni turisti. Zadeva se je srečno končala za naše popotnike, saj so se tuji gostje odselili iz začasnega domovanja popotnikov iz Kamnika. Večer, ki je sledil, je bil mešanica velikega pričakovanja na jutro, v katerem se bodo podali proti cilju popotovanja, pa tudi strahu, saj so nekateri gostje prihajali v restavracijo z dežniki, kar ni obetalo nič dobrega. Dan je bil zanimiv tudi zaradi mednarodnega kolesarskega tekmovanja na kronometer; med tekmovalci je bilo precej Slovencev, pa tudi Kamničanov, ki so tudi že nestrpno čakali novega dne, ko se bodo zagrizli v strmine Grossglocknerja z najboljšimi kolesarji – na čas.

Tretji dan popotovanja je predstavljal zanje preizkušnjo vzdržljivosti in volje, saj so imeli pred seboj več kot 50 kilometrov vzponov. K sreči se obeti odprtih dežnikov iz prejšnjega večera niso uresničili; pričakalo jih je lepo jutro. Z opreznostjo so se lotili vzpona na Grossglockner; po šestih kilometrih so se znašli v pravljično lepeh Heilligeneblutu. Kraj je spominjal na fino izbrušen diamant; manjkala je le še dobra vila, ki bi našim fantom pomahala v pogum. A čeprav te ni bilo, so nadaljevali svojo kalvarijo proti vrhu. Najtežji del poti pod vrhom so jim »zasolili« še izpušni plini iz avtomobilov, ki se zaradi visokega betonskega zida z obeh strani ceste niso porazgubili med skale. Končno so bili na vrhu FRANZ-JOZEF-HOHE, 2332 meetrov visoko. Kranjski vragi so skozi pekel privozili do roba nebes, zato so besede o njihovih občutkih tam zgoraj odveč. Čudovito! Čudovito!

Po krajšem oddihu, ki so ga izkoristili tudi za ogled dirke, so navdušeni nad uspehom naših slovenskih kolesarjev odbrzeli navzdol. Pred njimi je bila še dolga pot do Šmohorja; a vseeno so si vzeli čas tudi za ogled romantičnega Belega jezera in vsem je bilo žal, da s seboj niso imeli kopalk.

Ko so pripotovali v Šmohor so k turi pripisali novih 155 kilometrov poti; pozabili so na utrujenost in se predali veseljačenju. Ni čudno, da so jih prav tu poimenovali v »Oberkreiner teufel«, saj so prav vse v penzionu Grollitsch presenetili s svojo živahnostjo. Proslavljali so dolgo v noč. In imeli so kaj proslavljati!

Trinajsti dan v mesecu jim ni prinesel prav nobenih nevšečnosti. Še zadnjih 142 kilometrov do doma so prevozili kot za šalo. Veseli in kar malce važni so se pripodili na dvorišče Jagodičevega doma v Podgorju. Tu smo naše vrage poljubljale na slana lica, ki so izdajala njihove napore, vendar skrite za veselimi nasmehi. In zvečer smo jih odpeljali »teufelne«: JAGODIC ivana – starega mačka, ČOZ Cirila – prvega osvajača, PETEK Rajka – Cirilovega trenerja, LANIŠEK Andreja – velikega olimpijca, SUŠNIK Toneta – dr. Sušnika, SITAR Danila – vedno tihega, KEKEC Ivana – najmlajšega po kolesarskem stažu, SEDUŠAK Borisa – najbolj zaskrbljenega, kar je z njim, LINDIČ Jožeta – za dr. Sušnika in velikega olimpijca največje presenečenje, GRZINČIČ Milana – nikoli utrujenega in vedno zadnjega – SKAMEN Matevža; odpeljale smo jih – le kam drugam, kot v domača nebesa!

KIKA

NOVOLETNA ČESTITKA

PIHALNA GODBA SOLIDARNOST KAMNIK BO 1. JANUARJA 1988 OB 13. URI IGRALA PO ULICAH KAMNIKA. S TEM ŽELIMO OBČANOM KAMNIKA POPESTRITI NOVOLETNO PRAZNOVANJE IN JIM HKRATI VOŠČIMO SREČNO IN USPEŠNO NOVO LETO 1988.

Godbeniki

Ljudje in viharji na Lotse Šaru

6. nadaljevanje

Prvič smo dosegli višino nad štiri tisoč metov, primerno višino za Alpe, za te gore pa je ta višina svet sprehajalnih poti v labirintu med najvišjimi vrhovi sveta. Nosači so vse pogosteje počivali in tudi pri jakih smo opazili utrujenost. Snežiti je ponehalo, oblaki so se dvignili in v plesu ledenega vetra upodabljali nepozabne motive v stenah črnega granita in ledu.

Bližal sem se mostu nad sotočjem ledeniških rek, ki se napajata z vodo iz ledenikov Everesta in Lotseja. Most je razpotje za obe gori. Obstanem. Iz penečih valov zamolklo odmeva grmenje kamenja, ki ga divja voda ruje v strugi in večno odnaša s seboj. Most. Onstran osvajalci himalajskih vrhov že desetletja iščejo poti proti svojim ciljem. Koliko mož se ni nikoli več vrnilo semkaj, ostali so v ledenih grobovih, njihove nedokončane poti k vrhovom pa so speljali drugi.

Tudi nas dvanajst je šlo čez most, zadnji na naši poti, trinajsti je brez vraževernosti ostal v Katmanduju, moral je. Na vrhu strmega nabrežja sem se še enkarat nehote ozrl nanj. Je to most med življenjem in smrtjo?

S tovorom, naslonjenim na skalo, sem došel nosača v kratkih hlačah. Gola zadnjica mu je na nekaj mestih kukala skozi, bil je skoraj bos. Sam že ve, da bo tako zmogel v tem mrazu.

Bližali smo se naselju Dingboče. Zasnežene njivice med kamnitimi ograjami so izgledale kot belo satovje. V evropskih gorah na tej višini ni bosonogcev, ni njivic in pašnikov, so koničasti vrhovi s skoraj nič prostora in peklenskim mrazom.

Jaki se negotovo prestopajo po zaledeneli poti v naselju, vsem so koraki že postali težki.

Hišice so tu še bolj skromne, kot v nižje ležečih naseljih. Kamen je tu edini in brezplačni gradbeni material, zato je skoraj vse iz kamenja. Hiša, streha, ognjišče, klopi in včasih tudi ležišče. Lesa ni. Desko ali »tramič« morajo nekaj dni daleč prinesti na plečih. Hiše šerp so boljše. Imajo več denarja, ki vedno in povsod razslojuje ljudi, tudi na meji lišajev in ledu.

Island je ime šerpovske hišice, v kateri bomo petič prenočili. Bila je skoraj zasedena od trekingerjev. Ves dan smo hodili, jedli bolj malo ali nič, zato je seveda »edinstveni« riž zopet dobro teknil. Zunaj se je zvedrilo. Zimska večerna zarja je obetala mrzlo noč. Stisnili smo se v kot blizu ognjišča in nekateri so »solili« pamet tistim, ki so igrali tarok. Od kamnitih zidov je vel leden hlad. Na ognjišču je prasketal ogenj, ob njem pa so posedale šerpane in neprestano kuhale čaj in riž. Prostor je bil popolnoma zadimljen in črn kot noč. Vse je bilo sajasto in svetleče od katrana, dišali smo po dimu. Prijetna domačnost je bila nepozabna.

Na ležišču ob ognjišču je poskakoval skoraj gol otrok in mlada šerpana, ki je pravkar odložila tovor, je oblečena legla z otrokom, ga privila k sebi in pod kožuhi dolgodlakega jaka sta kmalu zaspala.

Otroci menda že hodijo v šolo, obvezna je za dečke, deklice lahko hodijo, če hočejo. Ženske so najbolj enakopravne z moškimi pri delu, pa vendar so možje tudi pozorni do žena. Izenačuje jih težko živllenje, potrebujejo drug drugega.

Čas pred spanjem nam je grenil neki jeznoriti Nemec, ker je imel zaradi našega prihoda ogroženo svoje široko ležišče. Je bilo naključje ali pa so ga možje podtaknili meni. Ko sem med njim in Markom ježevsko širil svoje ležišče, je bil čisto tiho. Vedel je, da smo Jugoslovani, mogoče sem ga na kaj spominjal?

Jutro je bilo jasno, mrzlo in lepo, kot še nikoli na naši poti. Ognjeno rdeče krone zasneženih vrhov so postajale vse bolj srebrne. Bila je najlepša zora, kar sem jih kdaj videl. Je še kaj lepšega na svetu?

Od mraza okoreli jaki so v prvih sončnih žarkih otresali ivje s svojih kožuhov in jedli pusto seno. Vasica je oživela kot mravljišče. Dolgodlaki jak je nevzgojeno rital, ko sem mu na kožuh pripenjal napis »Svilanit« Kamnik, za reklamni posnetek. Tako je pač, če bika učiš za manekena! Šerpana je neutrudljivo kuhala in nam ponujala čaj, riž, jajca in celo pivo. Ve, da ne sme zamuditi izjemne priložnosti. Zaslužek je redek in majhen. Pivo je stalo samo 60 rupij, za štiri dni nošnje si je obračunala le 20 rupij zaslužka. Še dobro, da ti ljudje ne poznajo naše ekonomije. Drago bi jo plačali.

V vasi je vrvež utihnil, vsi so odšli. Zadnji sem, namenoma. Nimam rad presenečenj za seboj, pa tudi mudi se mi ne. Sonce prijetno greje in topi še zadnje krpe svežega snega. Pogosto sem počival in občudoval svet okrog sebe. Moje predstave o njem so senca resnice. Razsežnosti so neprimerljive. Ure so postale dnevi, metri kilometri, življenja je v njem vse manj. Tu in tam je vzletela osamela ptica. Neusmiljenemu mrazu kljubuje le še trava, grmičasta gorska cipresa in brinje. Za kratek čas, toliko da preživi, rastje ozeleni med monsunom. Vegetacija je kratka. Trdo življenej hitro stara tudi rastline, ne samo ljudi. Odrezal sem za palec debelo steblo grma. Visoko je bilo pol metra, staro pa nekaj desetletij. Življenje v teh visokih gorah ima več resnic. Pred vsemi domovi je ležalo suho grmičevje. Posekal ga je človek – domačin. Za preživetje njega prehitro izginja edina zaščita plitve zemlje. Grmičevja ne sekajo člani alpinističnih odprav – to so krivične obsodbe brez resnice – tudi gozdov ne sekajo »odprave«, saj so njihove baze kar nekaj dni daleč od gozda. Resnica pa je, da domačini rabijo več kurjave, ker so postali gostitelji vedno večjemu številu odprav in turistov. Na njihovem ognjišču večno gori. Ogenj je njihovo življenje. Prebivalci so Tibetanci. V teh gorah živijo v miru, bolj kot v Tibetu, kjer jih Kitajci (kot Američani Indijance) nasilno preseljujejo v nekakšne rezervate, na najvišje predele tibetanske visoke planote severnih obronkov Himalaje, na skrajni rob življenskih pogojev. Hranijo se pretežno z rižem, močnato hrano in krompirjem, ki ga sadijo tudi na višini štiritisočih metrov. Vsa hrana je skoraj brez maščob in soli. Jakovo meso je priboljšek. Sveže meso obesijo v velikih kosih pod kamnito streho v prostorih, kjer kuhajo in živijo. Meso se suši v mrzlem in suhem zraku, da postane tkivo trdo in suho. Tako sem videl sušiti celo jakovo glavo.

CENE GRILJC

Kuhinjo prodam, tudi po delih. Tel. 218-203.

Gorenje peč TGO na trdo gorivo prodam. Stupica Marija, Ekslerjeva 6, Kamnik.

Kamniški občan

KAMNIŠKI OBČAN, glasilo občinske konference SZDL Kamnik – Kamniški občan je aprila 1981 ob 20-letnici izhajanja prejel srebrni znak OF – Ureja Svet za informiranje, predsednik Janez Pirš, in uredniški odbor v sestavi: Janez Balantič, Katarina Cerar, Damjan Gladek, Romana Grčar, Dušica Jesenik-Bremšak, Ivo Pirc, Matic Romšak, Stane Simšič in Jana Taškar, glavna in odgovorna urednica. Tehnični urednik Franci Mihevc. Strokovna sodelavka Vera Mejač. – Izhaja dvakrat mesečno – Naslov uredništva: Kamnik, Titov trg 9, telefon 831-311 – tekoči račun pri OK SZDL 50140-678-57039 – Kamniški občan – Rokopisov in fotografij ne vračamo – Tiska ČGP Delo v Ljubljani.